ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
Νο 2 - Μάης 1999

Η αυτοκρατορία επιτίθεται...

Η πολεμική επιδρομή των αμερικανονατοϊκών δυνάμεων στον Περσικό κόλπο το 1991 ήταν το προλούδιο, και η τωρινή επιδρομή στα Βαλκάνια είναι η συνέχεια, μιας γιγαντιαίας εκστρατείας που επιχειρούν οι ηγετικές πολιτικοστρατιωτικές και οικονομικές ομάδες εξουσίας, για την αναδιανομή του πλανήτη και την επιβολή μιας Νέας Παγκόσμιας Τάξης - στη θέση εκείνης που κατέρρευσε το 1989, με την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και του ανατολικού μπλοκ εξουσίας (του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού»). Η επίθεση στην Γιουγκοσλαβία, όπως και εκείνη στο Ιράκ (που συνεχίζεται μέχρι σήμερα), δεν είναι οι μόνες αλλά είναι οι πλέον ορατές αιχμές αυτής της εκστρατείας για την προώθηση της παγκοσμιοποίησης (όπως ονομάζεται σήμερα ο ιμπεριαλισμός) γιατί είναι και οι πιο βίαιες. Και αποδεικνύουν πως όπου η παγκοσμιοποίηση δεν προωθείται με την πολιτικο-οικονομική ενσωμάτωση των επιμέρους ηγετικών ομάδων και των περιοχών τους, τότε επιχειρείται με την επιβολή του αποκλεισμού και της ωμής βίας επάνω στους λαούς.

Η αχαλίνωτη εξουσιοφρένεια για την πλανητική κυριαρχία (που συναντάται, είτε συνεργαζόμενη είτε ανταγωνιζόμενη, με την εξουσιομανία των κατά τόπους ηγετικών ομάδων) σηματοδοτεί με αίμα το πέρασμα όλης της ανθρωπότητας σε μια καινούρια εποχή υπερεθνικής τυραννίας, αχαλίνωτου ελέγχου, καταπίεσης και εκμετάλλευσης... Μια νέα εποχή τρόμου και θανάτου, που αποκαλύπτεται ολοένα και περισσότερο μέσα από μαζικές ανθρωποσφαγές, βίαιους ξεριζωμούς και ομηρίες ολόκληρων λαών, μίσος και καταστροφή για τη ζωή, τη φύση και την ελευθερία.

Ας θυμηθούμε ότι παράλληλα με την κατάρρευση των πάλαι ποτέ κραταιών γραφειοκρατών εξουσιαστών στις χώρες του «υπαρκτού σοσιαλισμού» όχι μόνο δεν ήρθε καμιά ελευθερία για τους λαούς της Ανατολής αλλά άρχισε η εισβολή για την αναδιανομή και τη λεηλασία των χωρών αυτών από τους εξουσιαστές της καπιταλιστικής Δύσης. Άνθρωποι και πλουτοπαραγωγικοί πόροι, υλική υποδομή και τεχνογνωσία έγιναν όλα βορά στα αφεντικά της Δύσης και τους ανταγωνισμούς τους στην παγκόσμια «ελεύθερη αγορά». Και ολόκληροι λαοί βγαίνοντας από τη δικτατορία των γραφειοκρατών κρατικοκαπιταλιστών περιέπεσαν στην δικτατορία διαφόρων εθνικιστών - που συνήθως ενθαρρύνονταν και χειραγωγούνταν από τη Δύση. Όσο για τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, δεν σήμανε καθόλου βέβαια τη διάλυση ή την υποβάθμιση του αντίστοιχου πολιτικοστρατιωτικού σχηματισμού του ΝΑΤΟ. Αντιθέτως το τελευταίο αναδιαρθρώνει τη δομή του, ενισχύεται με νέα κράτη-μέλη, εμπλουτίζει το οπλοστάσιό του και επεκτείνεται διαρκώς προς ανατολάς, μέχρι τα δυτικά σύνορα της Κίνας...!, μέσα από το πρόγραμμα «Συνεργασία για την Ειρήνη». Υπερβαίνει τον «αμυντικό» ρόλο του και αναλαμβάνει αυτόκλητα το ρόλο του πλανητικού μπάτσου για τη «διαχείριση τοπικών κρίσεων» και «ειρηνευτικές-ανθρωπιστές αποστολές»... Η παγκόσμια ηγεμονία της Δύσης (κατά πρώτο λόγο των Βορειοαμερικάνων και κατά δεύτερο των Δυτικοευρωπαίων), που θέλει να ενφανίζεται απόλυτη, ενιαία και αναμφισβήτητη, δεν άργησε να εξασκήσει τη στρατιωτική ισχύ της σε όποιον παρεμπόδιζε τα ζωτικά της συμφέροντα. Οι καταιγιστικές επιθέσεις ενάντια στο Ιράκ και το πολυετές εμπάργκο που του έχει επιβληθεί είναι το πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα, με απολογισμό 1 εκατομμύριο νεκρούς από τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις αρρώστειες.

Ταυτόχρονα με την καταστροφή στο Ιράκ (και παράλληλα με την προώθηση της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης) αρχίζει και ο αιματηρός διαμελισμός της πολυεθνοτικής και πολυπολιτισμικής γιουγκοσλάβικης Ομοσπονδίας σε μιά σειρά από επιμέρους έθνη-κράτη. Διαμελισμός που οφείλεται στη μεθοδική διάλυση που κατάφεραν από τα πάνω οι εξουσιαστές (τόσο οι εθνικιστές όσο και οι ιμπεριαλιστές) σε κάθε προοπτική ανθρώπινης κοινότητας, εθνοτικής συναδέλφωσης, πολιτισμικής ποικιλότητας, θρησκευτικής ανοχής και κοινωνικής αλληλεγγύης των λαών της Ομοσπονδίας που οδηγήθηκαν σε μια αδελφοκτόνα σφαγή, εθνικιστική παράκρουση, θρησκευτική μισαλλοδοξία, γενοκτονίες και εθνοκαθάρσεις... Ο απολογισμός αυτής της τραγωδίας που ακόμη δεν τελείωσε : 250.000 νεκροί και 4.000.000 πρόσφυγες...

Μια ανθρωποθυσία στο βωμό του ανελέητου αγώνα που άρχισαν μεταξύ τους οι επιμέρους ηγετικές ομάδες της παλιάς νομενκλατούρας και οι οποίες ξέθαψαν τον εθνικισμό από τους τάφους για να εδραιώσουν τις παλιές ή να εγκαταστήσουν τις νέες εξουσίες τους στα ερείπια της Γιουγκοσλαβίας. Έναν αγώνα εξουσίας που ξεκίνησε επίσημα με την κατάργηση της αυτονομίας του Κοσόβου το 1989 από την κλίκα του σέρβου εθνοκομμουνιστή Μιλόσεβιτς (και τους πύρινους λόγους του στην επέτειο ...για τα 600 χρόνια της μάχης του Κοσσυφοπέδιου!!!), και συνεχίστηκε περνώντας από την εδραίωση του κροάτη φιλοουστάσι Τούτζμαν, του βόσνιου ισλαμιστή Ιζετμπέκοβιτς, και την ανάδυση των σέρβων νεοτσέτνικων Κάρατζιτς, Μλάντιντς και Αρκάν, για να καταλήξει και πάλι στο Κόσοβο με την εμφάνιση του U.C.K. το 1996, και στην προοπτική να συνεχιστεί αύριο στο Μαυροβούνιο, τη Βοϊβοντίνα, το Σατζάκ και στο εσωτερικό της γιουγκοσλάβικης Μακεδονίας (μεταξύ των σλαβομακεδόνων και των αλβανών).

Μια ανθρωποθυσία επίσης, στο βωμό των σχεδιασμών και των ανταγωνισμών ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές που επεμβαίνουν για την προώθηση της κυριαρχίας τους πάνω στα καθημαγμένα Βαλκάνια. Επεμβάσεις που ξεκίνησαν από τη Γερμανία (και την ΕΕ) με την επίσημη υποστήριξη του διαμελισμού της Γιουγκοσλαβίας [αναγνωρίζοντας την απόσχιση Κροατίας και Σλοβενίας το '91 και Βοσνίας-Ερζεγοβίνης το '92], ενθάρρυναν τον κροατοσερβικό πόλεμο (όπου η καταστροφή του Βούκοβαρ και του Ντουμπρόβνικ καθώς και η εθνοκάθαρση της Κράϊνα) και κατέληξαν στη γενικευμένη ανθρωποσφαγή όλων εναντίον όλων στη Βοσνία (όπου συμμετείχαν και διάφοροι "εθελοντές", γερμανοί, ρώσοι, έλληνες, αφγανοί κ.ά. άρρωστοι), στη λυκοφιλία της κροατομουσουλμανικής «ομοσπονδίας», στους αμερικανοευρωπαϊκούς αεροπορικούς βομβαρδισμούς, και στη «Συμφωνία του Ντέϊτον» το '95 για τη μοιρασιά της χώρας ανάμεσα στους εθνικιστές καθώς και την εγκατάσταση σε αυτήν διαφόρων «ειρηνευτικών» στρατευμάτων (κατά κύριο λόγο αμερικανικών, ευρωπαϊκών και ρωσικών).

Εθνικισμός και ιμπεριαλισμός στην Γιουγκοσλαβία 1989-99

Αναφερόμενοι σε αυτήν την τελευταία δεκαετία, καταρχήν θα πρέπει να θυμηθούμε ότι ο Μιλόσεβιτς ως «αντιτιτοϊκός» σημαιοφόρος της «δημοκρατικής ανανέωσης» αναρριχήθηκε στην προεδρία του Κ.Κ. Σερβίας το 1987 και αποτελούσε τότε τον πιο ισχυρό και προνομιακό συνομιλητή της Δύσης για την ενσωμάτωση της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας στο δυτικό καπιταλιστικό κόσμο. (Σε κάποια περίοδο μάλιστα και επί προεδρίας Μιλόσεβιτς την πρωθυπουργία της χώρας είχε αναλάβει, σταλμένος από τις ΗΠΑ, ο σερβοαμερικάνος επιχειρηματίας Πάντιτς...). Η μακροχρόνια όμως κρίση της οικονομίας και τα πρώτα ανοίγματα φιλελευθεροποίησης της απέφεραν γρήγορα εκατοντάδες χιλιάδες απολυμένους και άνεργους [περί τους 500 χιλ. μέχρι το '90] ενώ στη διετία 1987-88 ξέσπασε στη χώρα ένα κύμα διεκδικήσεων, διαδηλώσεων και απεργιών. Οι ελίτ των επιμέρους Δημοκρατιών που απάρτιζαν την Ομοσπονδία (και διακρίνονταν μεταξύ

τους από πολύ μεγάλες οικονομικές ανισότητες), αφενός για να αντιμετωπίσουν την επερχόμενη κοινωνική έκρηξη και αφετέρου γιατί ανταγωνίζονταν μεταξύ τους για την μοιρασιά της εξουσίας στην μετατιτοϊκή Γιουγκοσλαβία, κατέφυγαν στην αναζωπύρωση του εθνικισμού, με πρώτη την σερβική, η οποία με την καθοδήγηση του Μιλόσεβιτς διεκδικούσε και την ηγεμονία σε όλη τη χώρα. Ο βρυκολακιασμένος εθνικισμός, αλλού συμπληρώνοντας (όπως στη Σερβία) και αλλού αντικαθιστώντας (όπως στην Κροατία) τον απαξιωμένο σοσιαλισμό, έγινε η κυρίαρχη ιδεολογία που προώθησαν οι ηγετικές ομάδες τόσο για την χειραγώγηση της κοινωνίας όσο και για την πάλη μεταξύ τους (προκειμένου για την θέση τους μέσα στις νέες πολιτικές και οικονομικές συνθήκες που διαμορφώνονταν από την προϊούσα κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στην αν. Ευρώπη).

Όμως η εθνικιστική εκτροπή των λαϊκών κινητοποιήσεων στη Γιουγκοσλαβία δεν ακύρωσε απλώς κάθε προοπτική κοινωνικής και ταξικής απελευθέρωσης (όπως συμβαίνει άλλωστε σε κάθε χώρα) αλλά, δεδομένου του πλούσιου εθνοθρησκευτικού μωσαϊκού της και της ιστορικότητάς της πριν το 1945, άνοιξε στην κυριολεξία τους ασκούς του Αιόλου, δίνοντας μεγάλες ευκαιρίες για την ανάδειξη των απεχθέστερων και επιθετικότερων ηγετικών ομάδων, για την εμφάνιση των ακραίων εθνικιστικών ομάδων του εξωτερικού που δραστηριοποιούνταν από εξόριστους και μετανάστες, και για την επέμβαση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων είτε ως «συμμάχων» στο πλευρό των αντιμαχόμενων είτε ως «διαιτητών» ανάμεσά τους...

Η αυλαία αυτής της τραγωδίας άνοιξε με την αλλαγή του συντάγματος που όριζε για το Κόσοβο (την πιο φτωχή περιοχής της χώρας με ένα πληθυσμό στη μεγάλη πλειοψηφία του αλβανικό) το καθεστώς της Αυτόνομης Επαρχίας στα πλαίσια της Σερβίας. Ακολούθησε η απόσχιση των πλούσιων Δημοκρατιών της Σλοβενίας και της Κροατίας που υποστήριξε και αναγνώρισε πρώτη η Γερμανία (κηρύσσοντας επίσημα το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας μέσα από πόλεμο, δεδομένης και της ύπαρξης στην Κροατία μεγάλης σερβικής μειονότητας) για να διευρύνει την σφαίρα επιρροής που διαμόρφωσε στην Κεντρική Ευρώπη με την κατάρρευση της σοβιετικής αυτοκρατορίας. Στην επόμενη πράξη με την απόσχιση της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, και εμπρός στο νέο γεωπολιτικό πεδίο που διαμορφωνόταν στα Βαλκάνια μέσα από το γενικευμένο πόλεμο σέρβων, μουσουλμάνων και κροατών, έγινε και η «ειρηνευτική» στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στο πλευρό των δύο τελευταίων, ενώ ο Μιλόσεβιτς μη έχοντας ερείσματα στη Δύση προσδενόταν όλο και περισσότερο στο άρμα της άλλοτε ρωσικής υπερδύναμης. Ο πόλεμος σταμάτησε πρόσκαιρα με τη «συμφωνία του Ντέϊτον» το '95, που επέβαλαν τελικά οι ΗΠΑ -μαζί με την στρατιωτική εγκατάστασή τους στα Βαλκάνια.

Αποδείχτηκε όμως, όπως αναμενόταν άλλωστε, ότι δεν επρόκειτο παρά για μια πρόσκαιρη αμοιβαία αναγνώριση των συσχετισμών δύναμης που διαμορφώθηκαν προς στιγμήν ανάμεσα στους εμπλεκόμενους (ντόπιους εθνικιστές και ξένους ιμπεριαλιστές). Η «ειρήνη» τους αποδείχτηκε μια σύντομη ανάπαυλα στον πόλεμό τους, τη συνεχιζόμενη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας από τους εθνικιστές και την ακατάπαυστη πλέον εισβολή των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια - δεδομένου ότι όπου ο ιμπεριαλισμός δεν κυριαρχεί πολιτικοοικονομικά επιβάλλεται με τα όπλα, και ότι ο εθνικισμός κατέστρεψε και συνεχίζει να καταστρέφει το πιο ουσιαστικό όπλο της αντίστασης στην κυριαρχία : την αλληλεγγύη των λαών.

Ο πόλεμος για το Κόσοβο

Το πολιτικό καθεστώς της ηγετικής ομάδας Μιλόσεβιτς αποτελεί σήμερα στην Ευρώπη την τελευταία ίσως κρατικοκαπιταλιστική γραφειοκρατία που, αναβαπτισμένη και ανακυκλωμένη στα νάματα του εθνικισμού, παρέμεινε στην εξουσία και μετά την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Διατηρώντας ταυτόχρονα και σε μεγάλο βαθμό ένα σύστημα κρατικού ελέγχου της οικονομίας. Επιπλέον αυτών χαρακτηριστικός είναι και ο στρατηγικός προσανατολισμός της Γιουγκοσλαβίας προς την Ρωσία -της οποίας αποτελεί το τελευταίο έρεισμα στην περιοχή-, καθώς και η καίρια γεωπολιτική θέση της στο κέντρο του βαλκανικού υποσυστήματος της Ευρώπης, όπου απομένει η μόνη «γκρίζα περιοχή» ανάμεσα σε μια σειρά από μικρές και ασταθείς χώρες οι οποίες η μία μετά την άλλη συνδέθηκαν με το ΝΑΤΟ (μέσα από το πρόγραμμα «Συνεργασία για την Ειρήνη»).

Η Γιουγκοσλαβία λοιπόν ή ότι απέμεινε αυτή, δηλ. η Σερβία, όπως βγήκε από τον πόλεμο, τόσο καθεστωτικά και συστημικά όσο και στρατηγικά απέχει πολύ από την πολιτικοοικονομική ένταξή της σε κάποια θέση στην ιεραρχία της επεκτεινόμενης καπιταλιστικής Δύσης και αποτελεί μια πρόκληση στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς για την πλήρη ενσωμάτωση και κυριαρχία όλης της Βαλκανικής. Από αυτή την άποψη ο πόλεμος που μεθοδευόταν σε βάρος της από την επομένη κιόλας του «Ντέϊτον» δεν είναι παρά η προώθηση μιας συγκεκριμένης πολιτικής και οικονομικής εισβολής στηριγμένης στα όπλα, και ένα μήνυμα ταυτόχρονα σε όλο τον πλανήτη : Νέα Τάξη ή Όλεθρος.

Μετά το «Ντέϊτον» λοιπόν, και αφού εγκαταστάθηκαν στη Βοσνία, προκειμένου να προωθήσουν τους νέους σχεδιασμούς του στην περιοχή οι αμερικανονατοϊκοί δρομολογούν μια νέα βαλκανική κρίση αξιοποιώντας την εθνική καταπίεση που υφίσταται ο πληθυσμός των αλβανών κοσοβάρων. Πολύ γρήγορα, η κατάσταση που κρατούνταν «παγωμένη» στο Κόσοβο όσο διαρκούσε ο πόλεμος στη Βοσνία, οξύνεται. Οι ένοπλοι εθνικιστές του UCK παραγκωνίζουν τη μετριοπαθή ηγετική ομάδα του Ρουγκόβα και ενισχυόμενοι πολιτικοστρατιωτικά από το έδαφος της Αλβανίας εγκαθίστανται σε διάφορους θύλακες του Κοσόβου, ενώ ο γιουγκοσλαβικός στρατός που επεμβαίνει στην περιοχή στο πλευρό της ειδικής αστυνομίας προχωρά σε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις και η καταπίεση του αλβανικού πληθυσμού κλιμακώνεται. Το ΝΑΤΟ έχει το «ανθρωπιστικό» πρόσχημα που χρειάζεται για την κοινωνική συναίνεση στη Δύση, και επεμβαίνει προτείνοντας την «ειρηνευτική συμφωνία του Ραμπουγέ» που προέβλεπε τη μετατροπή του Κόσοβο σε ένα είδους προτεκτοράτο και την εγκατάσταση σε αυτό αμερικανονατοϊκών δυνάμεων που επιπλέον θα είχαν δικαιοδοσία να μετακινούνται ελεύθερα και οπουδήποτε αλλού στο έδαφος της Γιουγκοσλαβίας... Η αναμενόμενη, εν πολλοίς, άρνηση σε αυτό το σχέδιο δρομολογεί άμεσα τη μεθοδευμένη από καιρό αεροπορική και πυραυλική επίθεση του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία, με πρόσχημα την πρόληψη μιας "ανθρωπιστικής καταστροφής"... Επίθεση όμως που ουσιαστικά έδωσε το σύνθημα για την έναρξη αυτής της καταστροφής με την εθνική κάθαρση του Κοσόβου από τον αλβανικό πληθυσμό του, καθώς περισσότεροι από 700 χιλ. άνθρωποι αναγκάζονται να καταφύγουν στην προσφυγιά. Οι λαοί της Γιουγκοσλαβίας όμηροι στους εξουσιαστικούς ανταγωνισμούς των ντόπιων εθνικιστών, και παίγνιο για τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς των καπιταλιστικών μητροπόλεων, οδηγούνται ξανά στην αιματοχυσία, τον ξεριζωμό και την καταστροφή τους, ενώ το ΝΑΤΟ μεθοδεύει τη δική του «τελική λύση»: τις θερινές χερσαίες επιχειρήσεις του.

Με αυτό τον τρόπο η εγκληματική συμμορία του ΝΑΤΟ, και παρά τις όποιες διαφορές στο εσωτερικό της, προχωρά σε μια γιγάντια στρατιωτική παρουσία στα Βαλκάνια, τον πλήρη έλεγχο της περιοχής και των λαών της, των χερσαίων και θαλάσσιων περασμάτων της, των ορυκτών της κ.λπ. Και επιπλέον γιορτάζει, έμπρακτα και παραδειγματικά τα 50 χρόνια από τη σύστασή της, επαναδιατυπώνοντας τους στόχους της στις νέες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης και επιβάλλοντας νέα δεδομένα διεθνούς «δικαίου», που συνίστανται στο εξής δόγμα : *«θα χτυπάμε όπου, όποιον, όπως, και όποτε θέλουμε»*. Δεν πρέπει να ξεχνάμε όμως ότι ο έσχατος προορισμός της ιμπεριαλιστικής πολεμικής μηχανής, προορισμός για τον οποίο ενισχύεται σε όλα τα επίπεδα, δεν είναι απλώς η κατίσχυση επί ενός σχεδόν διαλυμένου βαλκανικού κράτους ή μιας γονατισμένης υπερδύναμης, αλλά η κυριαρχία και ο έλεγχος επάνω στην ανθρωπότητα, καθώς και η αντιμετώπιση των αυριανών κοινωνικών και λαϊκών εκρήξεων που υποβόσκουν στον πλανήτη ενάντια στη ζοφερή πραγματικότητα που τον τυλίγει στην καμπή της χιλιετίας.

Ο ρόλος του ελληνικού κράτος : ***«και στο ληστή ψωμί και στο απόσπασμα χαμπέρι»***

Η Ελλάδα είναι ξεκάθαρα μέρος αυτού του εξουσιαστικού, καπιταλιστικού και ιμπεριαλιστικού συμπλέγματος και κατέχει μια συγκεκριμένη θέση στην εσωτερική του ιεραρχία. Η διττή στάση που φαίνεται να υϊοθετεί ως κράτος δεν κρύβει καμιά παραδοξότητα, γιατί εκφράζει αφενός τις προσδοκίες της για τη ανταμοιβή της στην μοιρασιά της βαλκανικής λείας και αφετέρου τους δισταγμούς της μπροστά στις ενδεχόμενες απώλειες, δεδομένου ότι κάθε επιχείρηση έχει και τα ρίσκα της. Η Ατλαντική Συμμαχία δεν είναι βέβαια φιλανθρωπικό, μη-κερδοσκοπικό σωματείο, είναι μια διακρατική εγκληματική συμμορία και αυτοί που την συγκροτούν, για να επιβάλλουν τα κοινά τους συμφέροντα επάνω στους λαούς, συμπεριφέρονται επιθετικά όχι μόνο έναντι τρίτων αλλά και μεταξύ τους, όπου τα επιμέρους συμφέροντά τους αποκλίνουν. Με λίγα λόγια ορμάνε σαν τα σκυλιά και τρώγονται σαν τα σκυλιά... Και σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται τόσο η σύμπνοια και η συνεργασία μεταξύ τους, όσο και ο αλληλοσπαραγμός τους (όπως της Ελλάδας και της Τουρκίας).

Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι αυτές οι οργανωμένες συμμορίες δηλ. τα κράτη δεν έχουν φίλους ή εχθρούς, αλλά συμφέροντα. Και η στάση της Ελλάδας για να κατανοηθεί πρέπει να ειδωθεί τόσο μέσα από τα κοινά συμφέροντα όλου του ιμπεριαλιστικού συμπλέγματος όσο και τα ειδικά της συμφέροντα (πιθανά κέρδη και ζημιές) που προκύπτουν με βάση τη θέση της στην ιεραρχία του, τις δικές της δυνατότητες και τη γεωπολιτική της θέση μέσα στην εμπόλεμη περιοχή.

Η Ελλάδα, το μοναδικό κράτος της περιοχής που είναι πλήρως ενταγμένο στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ ταυτόχρονα, είναι ουσιαστικά η καπιταλιστική μητρόπολη των Βαλκανίων, με ένα ΑΕΠ ίσο με αυτό όλων των βαλκανικών χωρών μαζί (και 12πλάσιο της Γιουγκοσλαβίας) από όπου «εισάγει» φτηνό και εξαθλιωμένο εργατικό δυναμικό (κυρίως αλβανών "λαθρομεταναστών") και εξάγει κεφάλαιο και τεχνογνωσία, έχοντας -ως χθες τουλάχιστον- μια προνομιακή θέση στο σύνολο των δυτικών κερδοσκοπικών επενδύσεων στα Βαλκάνια - ιδιαίτερα μάλιστα στην διαλυόμενη σήμερα Γιουγκοσλαβία, στην εμπόλεμη ζώνη της Αλβανίας και της γιουγκοσλάβικης Μακεδονίας, καθώς επίσης στη Ρουμανία και τη Βουλγαρία. Από την άλλη είναι μια χώρα με ακμαία βιομηχανία τουρισμού (που δεν ευνοείται από τις πολεμικές επιχειρήσεις), με ένα υψηλό βιοτικό επίπεδο σε σχέση με εκείνο των άλλων βαλκανικών χωρών (χάρη στη συμμετοχή της στο ληστρικό ιμπεριαλιστικό σύμπλεγμα) προσελκύοντας φυσιολογικά τα καραβάνια των ανθρώπων που ξεριζώνει ο πόλεμος, ενώ έντονος είναι ο γεωπολιτικός ανταγωνισμός, και οι διαρκείς ανακατατάξεις των συσχετισμών δύναμης με τα άλλα αφεντικά στην περιοχή, όπως της Τουρκίας κατά κύριο λόγο.

Έτσι λοιπόν τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά της Ελλάδας, σταθμίζοντας από τη μια τα γενικά συμφέροντά τους που είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με εκείνα του δυτικού ιμπεριαλισμού (από την εποχή του εμφυλίου τουλάχιστον για να μην πάμε παλιότερα), και από την άλλη τα ειδικά συμφέροντά τους στην περιοχή, κινούνται με όσες πολιτικές, οικονομικές και στρατιωτικές δυνατότητες διαθέτουν έτσι ώστε να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους από τη λεία των Βαλκανίων και να ελαχιστοποιήσουν ταυτόχρονα τις ζημιές τους από τις παρενέργειες του πολέμου. Και δεν είναι καθόλου παράδοξο το ότι ενώ η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού φέρεται να είναι εναντίον των νατοϊκών πολεμικών επιχειρήσεων (μέσω των ανέξοδων δημοσκοπήσεων βέβαια), η πλειοψηφία πάλι του ίδιου πληθυσμού φέρεται να συμφωνεί ταυτόχρονα και με τις επιλογές της κυβέρνησης ...που υποστηρίζει έμπρακτα αυτές τις επιχειρήσεις! Η προπαγάνδα περί του "εθνικού" συμφέροντος και ο εθνικισμός του τύπου «Πρώτα η Ελλάδα» [κατά το «First America», «Duetchland uber alles» κ.ο.κ.] έχουν τα αποτελέσματά τους, ιδιαίτερα μάλιστα σε εκείνα τα στρώμματα της "κοινωνίας" των 2/3 που μέσα από τον καταναλωτισμό, τον αριβισμό και την κερδοσκοπία τους συνδέονται άμεσα με την καταστροφική καπιταλιστική ανάπτυξη και την αιματοβαμμένη ιμπεριαλιστική κυριαρχία.

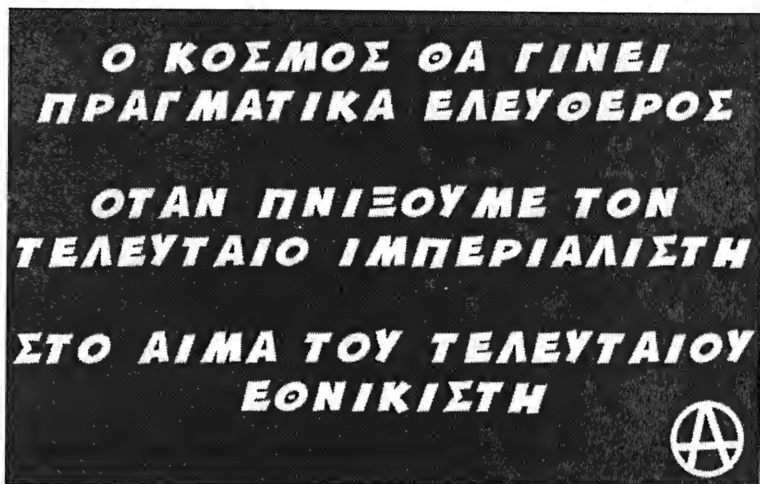
Κι αν εμείς προτάσσουμε τη συντριβή των αμερικανονατοϊκών και ελληνικών ταυτόχρονα επιδιώξεων κυριαρχίας στα Βαλκάνια δεν είναι παρά μόνο γιατί αυτό επιτάσσει η κοινωνική και ταξική μας συνείδηση ενάντια στα ελληνικά «εθνικά» συμφέροντα, καθώς και η αλληλεγγύη μας σε όλους τους βαλκάνιους ταξικούς αδελφούς μας.

Μιλώντας λοιπόν διαχρονικά για τη στάση του ελληνικού κράτους και για να δούμε ως που φθάνουν τα «εθνικά» του συμφέροντα την τελευταία δεκαετία, θα θυμηθούμε ότι το '91 συμμετείχε στην επίθεση ενάντια στο Ιράκ για την αποκατάσταση του διεθνούς «δικαίου» και του Εμίρη του Κουβέιτ, με την αποστολή της φρεγάτας «Έλλη» που κρατούσε «τσίλιες» στα μετόπισθεν της αμερικανονατοϊκής αρμάδας. Θα θυμηθούμε επίσης ότι πολύ πριν το Κόσοβο συμμετείχε σε όλες εκείνες τις διασκέψεις κορυφής που αφορούσαν τη μετεξέλιξη του ΝΑΤΟ σε παγκόσμιο χωροφύλακα. Από τη Ρώμη το '91 και το Όσλο το '92 ως τις Βρυξέλλες όπου ο Α. Παπανδρέου χαιρέτισε το νατοϊκό σχέδιο «Σύμπραξη για την Ειρήνη», δηλαδή τη δικαιοδοσία του ΝΑΤΟ σε όλο σχεδόν τον ευρασιατικό χώρο, ως *«ένα νέο, μεγάλο ξεκίνημα για τη Συμμαχία»* ! Και η πρώτη επίσημη εφαρμογή αυτής της νέας "φιλοσοφίας" του ΝΑΤΟ έγινε καταρχήν με τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην περιοχή της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης το '95 και την εγκατάσταση στην συνέχεια «ειρηνευτικών» στρατευμάτων, αμερικανονατοϊκών κατά κύριο λόγο, μεταξύ των οποίων και ένα ελληνικό τάγμα (που εξακολουθεί να βρίσκεται στην Βοσνία). Η ελληνική συμμετοχή περιλάμβανε επίσης πολεμικά σκάφη στη νατοϊκή ναυτική δύναμη που επιχειρεί ακόμη στην Αδριατική (όπου και το αντιτορπιλικό «Θεμιστοκλής»)καθώς και πλήθος διευκολύνσεων από τις βάσεις της Σούδας και του Άκτιου (από όπου επιχειρούν τα ιπτάμενα ραντάρ του ΝΑΤΟ, και με ελληνικά πληρώματα, τα οποία χαρτογράφησαν λεπτομερώς από τότε όλους τους στόχους που βομβαρδίζονται σήμερα...)

Θα θυμηθούμε επίσης ότι ανάμεσα, σε εκείνη την επέμβαση στη Βοσνία και στην τωρινή επίθεση στη Γιουγκοσλαβία, ξέσπασε το Φλεβάρη του '97 η απρόβλεπτη λαϊκή εξέγερση στον αλβανικό νότο που διέλυσε το κράτος και το εθνικιστικό καθεστώς του Μπερίσα, και πιθανότατα καθυστέρησε τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή, αν δεν απείλησε να τους ανατρέψει κιόλας αφού η Αλβανία όπως αποδείχτηκε σήμερα αποτελεί αναντικατάστατο στοιχείο αυτών των σχεδιασμών. Το γεγονός είναι, ότι την αντιεξεγερτική αποστολή για την αποκατάσταση της κρατικής τάξης και την εγκατάσταση μιας νέας κυβέρνησης στη χώρα, την ανασυγκρότηση του στρατού και της αστυνομίας της, την ανέλαβαν και πάλι νατοϊκά -κυρίως- στρατεύματα κάτω από κάποια «ειρηνευτική» ονομασία που εφηύραν για την περίπτωση. Ανάμεσα σε αυτά τα στρατεύματα κατοχής από την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ισπανία, την Τουρκία κ.ά. συμμετείχε και ένα τάγμα από την Ελλάδα το οποίο και εξακολουθεί να παραμένει στην Αλβανία.

Φθάνοντας στο παρόν, το ελληνικό κράτος αφενός συνυπέγραψε και υποστηρίζει αυτή την επίθεση, με βάση τα γενικά του συμφέροντα στα πλαίσια της Ατλαντικής Συμμαχίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αφετέρου συμμετέχει έμπρακτα σε αυτήν, με τρόπους που συνάδουν στα ειδικά συμφέροντα που έχει στην περιοχή, εμπλεκόμενο μέρα με τη μέρα όλο και πιο πολύ όσο κλιμακώνεται ο πόλεμος. Παρέχοντας σε πρώτη φάση την υποδομή του (λιμάνια, αεροδρόμια κ.λπ.) για την διέλευση και την επιμελητεία των «ειρηνευτικών» στρατευμάτων του ΝΑΤΟ, ενισχύοντας με νέα δύναμη την στρατιωτική του παρουσία στην Αλβανία και προγραμματίζοντας άλλη στη γιουγκοσλάβικη Μακεδονία (για «βοήθεια στους πρόσφυγες»...), μετατρέποντας αύριο τη χώρα σε ορμητήριο των ΝΑΤΟϊκών επιδρομών, στέλνοντας πιθανότατα σε μια επόμενη φάση και «ειρηνευτικό στράτευμα» στο Κόσοβο και τη Σερβία, δεν κάνει άλλο από το να εγγράφει υποθήκες και να διεκδικεί το δικό του κομμάτι από τη λεία που ξαναμοιράζεται. Οι επενδύσεις στα Βαλκάνια είναι ήδη μεγάλες και οι προοπτικές ακόμα μεγαλύτερες και πρέπει να διασφαλιστούν τόσο τα υπάρχοντα συμφέροντα του ελληνικού κράτους και των ελλήνων καπιταλιστών όσο και ο κεντρικός ρόλος που επιδιώκουν να διαδραματίσουν αύριο στην ανοικοδόμησή της γκρεμισμένης Γιουγκοσλαβίας (ή ό,τι απομείνει στη θέση της).

Για την εξισορρόπηση των εντυπώσεων από αυτή την άμεση εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο, και για την προώθηση πάντα των ειδικών συμφερόντων της στην περιοχή, αναλαμβάνονται και όλες εκείνες οι υποκριτικές «ειρηνευτικές» και «ανθρωπιστικές» πρωτοβουλίες, με σκοπό να εξευμενίσουν τις όποιες αντιδράσεις στο εσωτερικό και να εξαπατήσουν τους βαλκανικούς λαούς που στη δίνη του πολέμου υφίστανται συνθήκες μαζικού φόβου, πείνας, αρρώστειας, ξεριζωμού και θανάτου.

Στο εσωτερικό μέτωπο του πολέμου

Με ανάλογους σκοπούς προωθείται η προπαγάνδα και στο εσωτερικό της χώρας. Καταρχήν είναι τα ίδια τα αφεντικά και οι φορείς της εξουσίας που χειραγωγούν και εξουθενώνουν τις αντιπολεμικές εκδηλώσεις σε ένα στείρο φιλειρηνισμό και αντιαμερικανισμό, περιορίζοντας όσο μπορούν κάθε πραγματική μαχητική διάθεση και οι ίδιοι που προτάσσουν έναν επιλεκτικό "ανθρωπισμό" διαχωρίζοντας τα θύματα του πολέμου με εθνικά και θρησκευτικά κριτήρια... Είναι αυτοί οι ίδιοι που μιλούν με "απογοήτευση" για τη στάση της Ευρώπης, αποσιωπώντας την ιμπεριαλιστική φύση της ΕΕ, και ποιανών το αίμα αντιπροσωπεύουν τα τρισεκατομμύρια που τους χρηματοδοτεί, κι αυτοί πάλι που κινδυνολογούν για την οικονομία της χώρας, μολονότι τα κέρδη τους αυξάνουν διαρκώς, καθώς παράλληλα αυξάνει η φτώχεια και η εκμετάλλευση... Είναι αυτοί που ανησυχούν πρώτοι για τους αυριανούς σχεδιασμούς των αμερικάνων στα Βαλκάνια, μόνο και μόνο για να προκρίνουν τελικώς ως αναγκαστική τη συνοδοιπορία μαζί τους, και αυτοί πάλι που προβάλλουν διαρκώς ως φόβητρο την Τουρκία, αποκρύβοντας την αμοιβαιότητα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού και παρουσιάζοντας την Ελλάδα ως θύμα - όπως αντίστοιχα κάνει και η Τουρκία. Και γενικώς είναι οι πρώτοι πάντα σε οτιδήποτε κατατείνει τελικά στην ανάπτυξη αισθημάτων πατριωτικής εγρήγορσης και «εθνικής ομοψυχίας»...

Κι όλα αυτά ακριβώς γιατί για να πετύχουν τους ευρύτερους στόχους τους μέσα στη χώρα και στη γύρω περιοχή τα αφεντικά χρειάζονται το μέγιστο επίπεδο εσωτερικής συνοχής, κοινωνικής πειθαρχίας και ταξικής ειρήνης, κάτω από ιδεολογήματα όπως η "εθνική ενότητα" και η "ομοψυχία". Ιδεολογήματα που συγκαλύπτουν την ταξική φύση του λεγόμενου «εθνικού συμφέροντος» που δεν εκφράζει τίποτα άλλο από το συμφέρον της άρχουσας τάξης αφενός να εξουσιάζει και να ευημερεί επάνω σε μια κοινωνία ιεραρχημένη και διαιρεμένη από αβυσσαλέες ανισότητες και διαχωρισμούς και αφετέρου να διεκδικεί την καλύτερη δυνατή θέση της μέσα στις νέες συνθήκες που διαμορφώνει η παγκοσμιοποίηση.

Είναι προφανές ότι τόσο ο εκσυγχρονισμός, η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και ο ελληνικός ιμπεριαλισμός στα Βαλκάνια, όπως και ο ελληνοκεντρικός εθνικισμός, ο αριστεροδεξιός αντιδυτικισμός και ο πατριωτικός αντιαμερικανισμός αποτελούν διαφορετικές και αλληλοτροφοδοτούμενες εκφράσεις αυτού του ίδιου πράγματος : του "εθνικού" συμφέροντος του κράτους και των αφεντικών. Και πλανώνται οικτρά όσοι υποθέτουν ότι μπορεί να υπάρχει κάποιο άλλο «εθνικό συμφέρον» ή «εθνική συσπείρωση» έξω ή υπεράνω εκείνων που εξυπηρετούν κάθε φορά το κράτος και τα αφεντικά.

Αυτό άλλωστε έδειξε και η όλη διαδικασία της πρόσφατης παράδοσης του Οτσαλάν στις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες, καταδεικνύοντας τι ακριβώς είναι το «εθνικό» συμφέρον και τι επιτάσσει...

Αποκαλυπτικό πάντως είναι το φαινόμενο από τη μιά μεριά των αριστερών αντιιμπεριαλιστών που πλειοδοτούν σε εθνικοφροσύνη, και από την άλλη των δεξιών εθνικοφρόνων που πλειοδοτούν σε αντιιμπεριαλισμό. Πρόκειται για υποπροϊόν της σύζευξης του εθνικισμού με τον αντιιμπεριαλισμό, καταλήγοντας στην τραγελαφική συνύπαρξη ανάμεσα στους σταλινικούς νοσταλγούς της Σοβιετικής Ένωσης και τους ελληνορθόδοξους νοσταλγούς της Βυζαντινής αυτοκρατορίας... Φαινόμενα τα οποία, προοιωνίζονται και τον ειδικό κατασταλτικό ρόλο που πρόκειται να παίξουν από κοινού οι αριστεροδεξιοί πατριώτες, στο βαθμό που η αντιπαράθεση στον πόλεμο και η αλληλεγγύη στους βαλκανικούς λαούς αποκτήσουν τα αυθεντικά ταξικά χαρακτηριστικά τους με τη μορφή της ανυπακοής, της εξέγερσης και της επίθεσης στο Κράτος και στα αφεντικά.

Το να ελπίζει κανείς ακόμη ότι ο πόλεμος είναι κάπου αλλού, μια κρίση που θα ξεπεραστεί είναι αυταπάτη όπως και το να ελπίζει ότι θα ξαναγίνουν όλα όπως πριν κατακλυστούν τα Βαλκάνια από στρατούς, όπλα και θάνατο... Όσο για την "ειρήνη" που θέλουν τα αφεντικά είναι τόσο φρικτή όσο και ο πόλεμος που κάνουν και καμιά ειρήνη δεν είναι πραγματικά δυνατή χωρίς να καταστραφεί το ίδιο το σύστημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης που γεννάει τον πόλεμο. Τα αφεντικά μας θέλουν να ζούμε δουλεύοντας και να πεθαίνουμε πολεμώντας για αυτούς. Και η μόνη προοπτική των προλετάριων για να απαλλαγούν, τόσο από τη χαμοζωή όσο και την αλληλοσφαγή τους στο βωμό της εξουσίας και του κέρδους είναι η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη και η εξέγερσή τους.

Καμιά υπεράσπιση αυτού του παλιού εξουσιαστικού κόσμου, αλλά καθολική ανατροπή του. Όχι λοιπόν «πρώτα η Ελλάδα», αλλά Πρώτα η Επανάσταση. Όχι «κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα», αλλά διάλυση των εθνικών στρατών. Όχι «καμιά αλλαγή των συνόρων», αλλά κατάργηση όλων των συνόρων.

Το πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης για την ανατροπή του Κράτους, και του κεφάλαιου στις συνθήκες της Νέας Τάξης και της παγκοσμιοποίησης αποκτά ξανά την ιστορική του επικαιρότητα.

Αδέρφια γρηγορείτε, ο ρους της ιστορίας έγινε και πάλι ορμητικός... Και ας μη ξεχνάμε ότι *«δεν υπάρχει τίποτα πιο δύσκολο στη χειραγώγηση, πιο επικίνδυνο στο χειρισμό ή πιο αβέβαιο στην έκβασή του από την επιβολή μιας νέας τάξης πραγμάτων».*

ΚΑΤΩ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΚΑΤΩ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Εμείς που κάθε γωνιά της γης είναι πατρίδα μας και κάθε πατρίδα μάς είναι ξένη

Ένα εισαγωγικό για το αναρχικό δελτίο αντιπληροφόρησης

Τη δεκαετία που διανύουμε, το κράτος προσπαθεί από τη μια να μεγιστοποιήσει την επιβολή, τον έλεγχο και την καταπίεση-εκμετάλλευσή του πάνω στην ανθρωπότητα, κι από την άλλη να ανακόψει τους κοινωνικούς αγώνες που δεν παύουν να αναπτύσσονται ενάντια στα σχέδιά του, και να βρει τους τρόπους εκείνους που θα το βοηθήσουν να αποφύγει την κοινωνική θύελλα που τα πρώτα ξεσπάσματά της νιώθει ήδη. Έτσι προχωρά με κάθε θυσία στον εκσυγχρονισμό των θεσμών-μηχανισμών όλου του εξουσιαστικού πλέγματος.

Μέσα σε αυτή την αγωνιώδη και φαινομενικά αλαζονική του προσπάθεια, συνεχίζει και εντείνει ολοφάνερα πια τον ολοκληρωτικό του πόλεμο ενάντια στην κοινωνία, ραγίζοντας κάθε δημοκρατικό και "ευαισθητοποιημένο" προσωπείο του. Το εφεύρημα του "κοινωνικού κράτους" - με τις πολυποίκιλες παροχές, επιφάσεις και υποσχέσεις που απλόχερα σκόρπιζε και με αυτές πρόσδενε στο άρμα του διάφορα κοινωνικά κομμάτια- εγκαταλείπεται αποκαλύπτοντας ολοένα και περισσότερο, σε όλο και περισσότερους ανθρώπους, την αντικοινωνικότητα και τη θηριωδία της κρατικής μηχανής.

Το "αποφασίζουμε και διατάζουμε" δεν περνά πια από το παραμορφωτικό φίλτρο του περιβόντου "κοινωνικού διαλόγου", ούτε διανθίζεται από μικροπαραχωρήσεις στους "ημέτερους"... Όποιο κατασκεύασμά του, ιδεολογικό ή υλικό, θεωρεί αναχρονιστικό το πετάει μαζί με αυτούς που το αποτελούν. Απολήξεις αυτών των νέων μορφών που παίρνει η εφαρμογή των κρατικών σχεδιασμών είναι ο επαναπροσδιορισμός της θέσης όλων των επιμέρους κομματιών της κοινωνίας, πολλά από τα οποία μπαίνουν, είτε έτσι είτε αλλιώς, στη διαδικασία ρίψης τους στον κάλαθο των αχρήστων. Η κοινωνία των δύο τρίτων ήδη αποτελεί γεγονός και τα σχέδια του κράτους βρίσκονται μόνο στην αρχή τους.

Στην προσπάθειά του αυτή βέβαια, βρίσκει συνεχώς να ορθώνονται μπροστά του οι κοινωνικοί αγώνες που στη δεκαετία αυτή, όχι μόνο δεν σταμάτησαν (όπως θα ήθελε) να εκδηλώνονται πολύμορφα, όποια μορφή και αν παίρνει η διαχείριση των επιλογών του, αλλά εντάθηκαν και δημιούργησαν σοβαρά προβλήματα στην επιβολή του και στην επίτευξη των στόχων του.

Ένας κοινωνικός πόλεμος που διεξάγεται καθημερινά, και σ' ορισμένες περιπτώσεις πιο δυναμικά από το παρελθόν, καθώς διάφορα κοινωνικά υποκείμενα εκφράζουν έμπρακτα την απέχθειά τους στους θεσμούς και τους μηχανισμούς χειραγώγησης και επιβολής, στα κόμματα, τους πολιτικούς και την πολιτική τους, στους συνδικαλιστές, στους παπάδες, στους μπάτσους κ.ο.κ. Ένας πόλεμος που σήμερα μπορεί να παίρνει πιο εύκολα τα ανεξέλεγκτα χαρακτηριστικά του -χάρη στην εξασθένηση εκείνων των ενδιάμεσων μηχανισμών που "γεμίζουν" το χώρο ανάμεσα στην κοινωνία και την εξουσία, αποτελώντας τον συνδετικό τους κρίκο, για να ελέγξουν, να αφομοιώσουν και να χειραγωγήσουν προς όφελος πάντα των αφεντικών τους.

Το κράτος έχει ανοίξει πολλά μέτωπα, ερχόμενο σε αντιπαράθεση με όλο και πιο πολλά κοινωνικά κομμάτια ακόμη και εκεί που πριν κάποια χρόνια είχε τον απόλυτο έλεγχο. Χαρακτηριστικά τα τεκταινόμενα στον εκπαιδευτικό χώρο, στον οποίο έρχεται αντιμέτωπο με την ανυπακοή και τα εξεγερτικά γεγονότα, κάθε φορά που επιχειρεί να "αναμορφώσει" την εκπαιδευτική διαδικασία (από τις κινητοποιήσεις των αδιόριστων τον Ιούνη μέχρι τη διαρκή εξέγερση των μαθητών).

Οι αναρχικοί συμμετείχαν ενεργά και σ'αυτή την τελευταία περίοδο του αδιάκοπου κοινωνικού πολέμου ερχόμενοι, τόσο με την πολύμορφη παρουσία τους όσο και την καθολική απελευθερωτική οπτική που τους διακρίνει -ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο που αποτελούν την πηγή και την έκφραση της κοινωνικής σκλαβιάς-, σε μια συνολική αντιπαράθεση με τους εξουσιαστές και τους σχεδιασμούς τους. Βρέθηκαν κοντά σε όσους αγωνίζονταν και συνδέθηκαν με αυτούς λειτουργικά, έξω από λογικές πρωτοπορίας και καθοδήγησης. Στάθηκαν αλληλέγγυοι στους κοινωνικούς αγώνες, δραστηριοποιήθηκαν για τον απεγκλωβισμό της κοινωνίας από τις λογικές του κράτους και την απελευθέρωσή της. Συμμετείχαν σε εξεγέρσεις που ξέσπασαν, αντιτάχθηκαν και ύψωσαν την πολεμική τους στους επιδόξους χειραγωγούς και καταστολείς. Με τη θεώρηση και την πρακτική τους επιδίωξαν να καταδείξουν τόσο το ενιαίο της εξουσίας όσο και τη βαρβαρότητά της και να τη πολεμήσουν. Στους αγώνες αυτούς συνελήφθησαν, δικάστηκαν, διώχθηκαν, φυλακίστηκαν... Δεν ανέκοψαν όμως ποτέ τον αγώνα τους, επιχειρώντας συνεχώς χτυπήματα στην εξουσία, εμπλουτίζοντας με νέες εμπειρίες την κοινωνική δράση, αντιτιθέμενοι διαρκώς στις προσπάθειες αφομοίωσης και ελέγχου τους, ξεσχίζοντας πάντα τα προσωπεία των χειραγωγών και των ψευτοεκφραστών του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Μέσα απ' τη βούληση αυτού του αγώνα, και για την προώθησή του, ήταν που ξεκίνησε η προσπάθεια για τη δημιουργία μιας συνέλευσης στο Πολυτεχνείο, ανοιχτής σε όλους τους συντρόφους που επιθυμούσαν τη συνάντηση πάνω σε κοινούς στόχους, όπου αυτό ήταν δυνατό (ξεκινώντας με την κοινωνική αλληλεγγύη στον επίκαιρο αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού και δρομολογώντας την πρόταση για την κυκλοφορία ενός αναρχικού δελτίου). Μια προσπάθεια που υπέστη τις συνέπειες της καταστολής, όταν μ' ένα πογκρόμ στις 13 Γενάρη 1998 συνελήφθη ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης κατηγορούμενος για την έμπρακτη αλληλεγγύη του στον αγώνα του Στρυμονικού και προσήχθησαν για ανάκριση άλλοι δεκαπέντε σύντροφοι. Η διεργασία όμως για τη δημιουργία μιας συνέλευσης, χάρη στην άμεση και πλατειά κινητοποίηση που προκάλεσε η σύλληψη του Ν. Μαζιώτη, έλαβε αποφασιστική ώθηση και εύρος καθώς πολλοί σύντροφοι (συλλογικότητες και ατομικότητες) συνευρεθήκαμε στο χώρο του Πολυτεχνείου επιχειρώντας να αγωνιστούμε μαζί. Προσπάθεια που ενδυναμώθηκε ακόμα πιο αποφασιστικά απ' την αδιάλλακτη στάση που ανέδειξε ο σύντροφος απέναντι στο κράτος (ως ένα διαρκές επαναστατικό πρόταγμα). Μια συνέλευση με αφετηρία την παρέμβαση στους κοινωνικούς αγώνες και την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους μας, πάντα μέσα στην προοπτική του καθολικού κοινωνικού πολέμου, και σε μια διαρκή προσπάθεια δημιουργικής σύνδεσης και σύνθεσης των "διαφορετικοτήτων" μας πάνω σε μια κοινή βάση, όπου βέβαια αυτό ήταν δυνατό.

Η συνέλευση αυτή λειτουργεί εδώ και δεκαέξι μήνες στο χώρο του Πολυτεχνείου σε εβδομαδιαία βάση. Είναι μια προσπάθεια συνεύρεσης συντρόφων με διαφορετικές πολλές φορές προσεγγίσεις και αναλύσεις με στόχο όμως τους κοινούς εχθρούς, το κράτος και το κεφάλαιο. Μια συνέλευση χωρίς φόρμες κι όμως συγκεκριμένη, που δεν θελήσαμε και δεν θέλουμε να περιοριστεί στο πλαίσιο μιας πρωτοβουλίας αλληλεγγύης, ούτε να μετατραπεί σε κάποιου είδους επιτροπή και ακόμη περισσότερο σε κανενός είδους όργανο χειραγώγησης.

Μέσα από συζητήσεις, αντεγκλήσεις, τοποθετήσεις, ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών, πραγματώνουμε το εγχείρημα αυτό, έξω από τις βλαβερές λογικές και πρακτικές του συγκεντρωτισμού, των υπόγειων συνευρέσεων και του τακτικισμού, χωρίς την επιθυμία της καθυπόταξης απόψεων. Ο χώρος λοιπόν του Πολυτεχνείου λειτούργησε και λειτουργεί ως μια δημιουργική συνεύρεση αναρχικών, ανοιχτή σε κάθε συλλογικότητα ή σύντροφο που θέλει σε αυτές τις βάσεις να συμβάλλει λειτουργικά και να συνδιαμορφώσει τις συλλογικές αυτές συνθήκες που διευρύνουν και οξύνουν την έκφραση της αλληλεγγύης και του κοινωνικού πολέμου γενικότερα...

Μέσα από τη συνέλευση αυτή, μέσα από τη ζωντάνια της και το φανερό, στον καθένα ενδιαφερόμενο, σχήμα της (που όπως είναι φυσικό, λόγω της μορφής του, η σύνθεσή του μεταβάλλεται συχνά και αυξομειώνεται), μέσα από τη θέλησή μας και τη σύνθεση των πρακτικών μας με το έμπρακτο ξεπέρασμα των λογικών του κατακερματισμού, πραγματώθηκε -άλλοτε περισσότερο κι άλλοτε λιγότερο μέσα σ'ένα τόσο μακρύ διάστημα- μια συλλογική και πολύμορφη συμβολή στην υπόθεση της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης και της αντίστασης των αναρχικών και της κοινωνικής απελευθέρωσης ευρύτερα.

Να αναφέρουμε ενδεικτικά ότι κυκλοφόρησαν πολλές αφίσες και υλικό για τον φυλακισμένο σύντροφο Ν. Μαζιώτη, για τις δίκες του Πολυτεχνείου '95 και τη σύλληψη του αναρχικού Γ. Βλασσόπουλου, για τις συγκρούσεις του Ιούνη '98. Πραγματοποιήθηκαν επίσης συγκεντρώσεις αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης για τους φυλακισμένους αναρχικούς (με τελευταία αυτή στο πνευματικό κέντρο την 25η Φεβρουαρίου '99 για τους φυλακισμένους αγωνιστές Ν. Μαζιώτη και Κ. Μπτροπέτρο), η πολύμορφη συμμετοχή στην παρέμβαση ενάντια στο συνέδριο της Γ.Σ.Ε.Ε. στην Καβάλα το Μάρτη του '98. Έγιναν γόνιμες κι αμοιβαία προωθητικές επαφές με συντρόφους σε άλλες πόλεις και προγραμματίστηκαν εκδηλώσεις αντιπληροφόρησης όπως αυτές που πραγματοποιήθηκαν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη για τον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού και τον Ν. Μαζιώτη, πολλές προσπάθειες συμμετοχής και παρέμβασης στα μαθητικά γεγονότα καθώς και συνεισφορές στον αγώνα για την απελευθέρωση των συντρόφων Κ. Μπτροπέτρου και του Β. Ευαγγελίδη. Κυκλοφόρησε επίσης αφίσα και έντυπο υλικό για τον πόλεμο στα Βαλκάνια. Έκφραση τέλος και μέρος αυτής της προσπάθειας αποτελεί και το Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης που εκδόθηκε πρώτη φορά το Μάη του '98 και συνεχίζεται τώρα.

Να αναφέρουμε επίσης ότι αυτή η διαρκής, συλλογική και πολύμορφη κίνηση της συνέλευσης -που όπως κάθε κοινωνική προσπάθεια, επιχειρεί να συνθέσει τις δυνάμεις της δημιουργικά και λειτουργικά- αποδείχτηκε αποτελεσματική καθώς και επίφοβη σε πολλά σημεία όπου εκδηλώθηκε, ενάντια τους εξουσιαστές. Ας σημειώσουμε τέλος ότι σε αυτούς τους καιρούς της πολύπλευρης κρατικής επίθεσης ενάντια στην κοινωνία -ιδιαίτερα σήμερα που σύρεται σ'ένα φρικτό εξουσιαστικό πόλεμο- όπου επιτάσσεται η ενδυνάμωση του κοινωνικού πολέμου για την απελευθέρωσή της απ' τα δεσμά και τους τυράννους της, η προσπάθεια αυτής της συνέλευσης έχει κάθε λόγο να συνεχίζεται, διατηρώντας πάντα την αφετηρία της και την προοπτική της καθώς και την απεύθυνσή της σε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες.

Συνέλευση αναρχικών

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΕΙΣΤΕ ΣΤΟΧΟΣ

ΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΑΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΟΥ

Η σύλληψη του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη στις 13 Γενάρη του '98 μαζί με τις εισβολές και έρευνες της «αντι»τρομοκρατικής υπηρεσίας σε σπίτια 16 συντρόφων είναι ένα μέρος της πολυμέτωπης επίθεσης του κράτους ενάντια στην κοινωνία και ιδιαίτερα σε ένα από τα πιο εξεγερμένα τμήματά της, τους αναρχικούς.

Η κατασταλτική αυτή επιχείρηση πραγματοποιείται τη στιγμή που βρίσκεται σε εξέλιξη η προσπάθεια δημιουργίας μιας ανοιχτής συνέλευσης αναρχικών στην οποία συμμετέχει ενεργά ο Νίκος Μαζιώτης καθώς και οι περισσότεροι από τους συντρόφους που προσήχθησαν και ανακρίθηκαν για την πολιτική τους δράση. Αιχμή της συνεύρεσης αυτής, είναι η αλληλεγγύη στη δυναμική αντίσταση των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού στην περιοχή τους από την πολυεθνική TVX GOLD και η προώθηση του μηνύματος της αντίστασης ενάντια στην πορεία εκσυγχρονισμού και αναδιάρθρωσης του κράτους και του κεφάλαιου, μέρος της οποίας αποτελούν τα επενδυτικά σχέδια των αφεντικών που αφορούν τα λεγόμενα «αναπτυξιακά έργα».

Ένα μήνα μετά τη σύλληψή του, ο Νίκος Μαζιώτης δημοσιοποιεί με επιστολή που στέλνει από τη φυλακή τα πολιτικά κίνητρα της επιλογής του για τη βομβιστική απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης. Η πολιτική αυτή πράξη έγινε την ίδια περίοδο που τα χωριά των αντιστεκόμενων της Χαλκιδικής βρίσκονταν κάτω από την επιβολή στρατιωτικού νόμου για τις δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στην εταιρία, τους κρατικούς φορείς που τη διευκολύνουν και τους μπάτσους. Στο κείμενό του αναφέρει: «Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας, ότι τα σχέδιά τους, επενδυτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση. Σκοπό είχα, επίσης, την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στη βορειοανατολική Χαλκιδική.».

Από την πρώτη στιγμή βρεθήκαμε πλάι με το σύντροφό μας εκφράζοντας έμπρακτα και δυναμικά την αλληλεγγύη μας και την οργή μας απέναντι στο γεγονός της αιχμαλωσίας του. Μετατρέποντας το πλήγμα που θέλησαν να καταφέρουν επάνω μας οι κυρίαρχοι μέσα από την καταστολή και τη φυλάκιση ενός από εμάς σε ευκαιρία για αγώνα, δημιουργήσαμε καταστάσεις δράσης και παρέμβασης στο κοινωνικό πεδίο, στην κατεύθυνση της αντίστασης στις μεθοδεύσεις του κράτους και του κεφάλαιου και της αλληλεγγύης με τους φυλακισμένους συντρόφους και με όσους αντιστέκονται.

Στις 13 Γενάρη του '98, μετά από πορεία αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας στην πρεσβεία του Μεξικό, ένα μεγάλο μέρος του κόσμου συνεχίζει προς τα κεντρικά της λεωφόρου Αλεξάνδρας όπου κρατείται ο Νίκος Μαζιώτης και οι άλλοι δεκαέξι σύντροφοι. Μια οργισμένη πορεία για την κατασταλτική επιχείρηση των «αντι»τρομοκρατικών συμμοριών και τα τρομοσενάρια που αναπτύσσονται σε βάρος των συντρόφων, με συνεχή ένταση ανάμεσα στους διαδηλωτές και τους μπάτσους, φτάνει στη λεωφόρο Αλεξάνδρας και συγκρούεται με τις δυνάμεις των ΜΑΤ, που έχουν ζώσει κυριολεκτικά το κτίριο της Γενικής Ασφάλειας.

Στις 7 Φλεβάρη του '98, γίνεται συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Νίκο Μαζιώτη, που διοργανώνεται από τη συνέλευση αναρχικών, στο πνευματικό κέντρο. Στήνεται μικροφωνική από την οποία διαβάζονται κείμενα, ενώ στους κεντρικούς δρόμους γύρω από το χώρο της συγκέντρωσης μοιράζονται χιλιάδες προκηρύξεις.

Στις 17 Φλεβάρη του '98, γίνεται συγκέντρωση αλληλεγγύης στο στρατοδικείο του Ρουφ, που διοργανώνεται από τη συνέλευση αναρχικών ενόψει της δίκης του Νίκου Μαζιώτη για την άρνησή του να υπηρετήσει με κάθε τρόπο τη στρατιωτική θητεία. Συγκεντρώνονται γύρω στα 150 άτομα. Έξω από το στρατοδικείο φωνάζονται συνθήματα αλληλεγγύης. Η ποινή που επιβάλουν οι στρατοδίκες για την κατηγορία της «λιποταξίας» είναι δέκα μήνες φυλάκισης. Με τη λήξη της δίκης και ενώ η κλούβα που μεταφέρει τον Ν. Μαζιώτη πίσω στις φυλακές περνάει την πύλη του Ρουφ, μια διμοιρία των ΜΑΤ επιχειρεί να απωθήσει τους συγκεντρωμένους. Η ένταση κορυφώνεται και εν μέσω δυναμικών συνθημάτων ξεσπάνε συμπλοκές ανάμεσα στους μπάτσους και τους συγκεντρωμένους. Οι μπάτσοι οπισθοχωρούν κάτω από έναν καταιγισμό από πέτρες ζητώντας καταφύγιο στο προαύλιο του Ρουφ. Σπάζεται το αμάξι αστυνομικού διευθυντή που βρίσκεται σταθμευμένο δίπλα στο χώρο της σύγκρουσης.

Στις 23 Οκτώβρη του '98, γίνεται το εφετείο της δίκης αυτής, ξανά στο στρατοδικείο του Ρουφ. Αυτή τη φορά υπάρχει ισχυρή αστυνομική δύναμη των ΜΑΤ μέσα και γύρω από το χώρο, με σκοπό να αποφευχθούν τα «έκτροπα» του Φλεβάρη. Η ποινή που αποφασίζουν οι στρατοδίκες είναι οκτώ μήνες φυλάκισης από τους οποίους αφαιρείται η τρίμηνη κράτηση του Νίκου Μαζιώτη στις στρατιωτικές φυλακές το φθινόπωρο του '92.

Στις 31 Οκτώβρη και 1 Νοέμβρη του '98, γίνεται στη Θεσσαλονίκη διήμερη εκδήλωση αλληλεγγύης για τον Νίκο Μαζιώτη και τους αντιστεκόμενους του Στρυμονικού κόλπου, που συνδιοργανώνεται από την αναρχική ομάδα Πρόκληση σε Στάση και τη συνέλευση αναρχικών στην Αθήνα. Στην εκδήλωση παρευρίσκονται κάτοικοι από την Ολυμπιάδα και την Ιερισσό της Χαλκιδικής, ενώ ο Ν. Μαζιώτης συμβάλλει στην προσπάθεια των συντρόφων με κείμενο που στέλνει από τη φυλακή. Ακολουθούν συζητήσεις γύρω από την αναπτυξιακή δραστηριότητα των αφεντικών και τα συνολικότερα επενδυτικά σχέδιά τους, τον πολύμορφο αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού, τις δυνατότητες επικοινωνίας ανάμεσα στους αντιστεκόμενους μέσα από το λόγο και τις πρακτικές τους, την αιχμαλωσία του Ν. Μαζιώτη και την κοινωνική αλληλεγγύη στην κατεύθυνση της όξυνσης του κοινωνικού πολέμου.

Στις 22 και 23 Γενάρη του '99, πραγματοποιείται στην Αθήνα ένα διήμερο αλληλεγγύης στο Νίκο Μαζιώτη και τους αντιστεκόμενους του Στρυμονικού, που διοργανώνεται από τη συνέλευση αναρχικών. Την πρώτη μέρα προβάλεται βίντεο από τις συγκρούσεις των κατοίκων με τους μπάτσους το Νοέμβρη του '97, τις καταστροφές στις εγκαταστάσεις της TVX μαζί με το κάψιμο γεωτρύπανου στο εσωτερικό τους, καθώς και εικόνες από τον αστυνομικό αποκλεισμό των χωριών την περίοδο της επιβολής στρατιωτικού νόμου. Οι συζητήσεις που πλαισιώνουν το διήμερο αυτό αναπτύσσονται γύρω από παρόμοια θεματική με αυτήν της εκδήλωσης στη Θεσσαλονίκη.

Στις 25 Φλεβάρη του '99, πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης στο πνευματικό κέντρο για τους φυλακισμένους αναρχικούς Νίκο Μαζιώτη και Κώστα Μητροπέτρο. Διαβάζονται κείμενα στη μικροφωνική και μοιράζονται προκηρύξεις. Η συγκέντρωση αυτή διοργανώνεται από τη συνέλευση αναρχικών σε συνεργασία με άτομα και συλλογικότητες.

Όλο αυτό το διάστημα που ο σύντροφός μας βρίσκεται προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού (η' δίκη του αναμένεται να οριστεί άμεσα αφού ο χρόνος της προφυλάκισής του πλησιάζει στο τέλος του), έχουν μοιραστεί χιλιάδες προκηρύξεις, έχουν κολληθεί χιλιάδες αφίσες, έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες επιθέσεις σε πολιτικούς και οικονομικούς στόχους σαν πράξεις αλληλεγγύης και επίθεσης ενάντια στην απόπειρα του κράτους να απομονώσει, να συκοφαντήσει και να καταστείλει τον αγώνα για την ελευθερία.

Στην περίοδο που μεσολαβεί από την αστυ-

...που βρίσκεται φυλακισμένος από τις 13/1/98 μετά από απόπειρα έκρηξης στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΟΥ ΚΟΛΠΟΥ...

...που αντιστέκονται δυναμικά στη λεηλασία για τις κοινωνίες και καταστροφική για το περιβάλλον της περιοχής επίθεση της πολυεθνικής εταιρείας εξόρυξης χρυσού TVX GOLD σε αγαστή συνεργασία με το κράτος και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Πολυτεχνείο (κτίριο Αρχιτεκτονικής)

Παρασκευή 22/1/99, 6:00 μ.μ.

- Ο ρόλος του ιδεολογήματος της "ανάπτυξης" για την αναδιάρθρωση της κυριαρχίας και την ισχυροποίησή της.
- Τα συνολικότερα επενδυτικά σχέδια καταστροφής, εκμετάλλευσης και αφαίμαξης περιοχών του βαλκανικού χώρου από την κυριαρχία.
- Ο πολύμορφος κοινωνικός αγώνας ενάντια στην κατασκευή μονάδας επεξεργασίας χρυσού.

Προβολή βίντεο.

Σάββατο 23/1/99, 6:00 μ.μ.

- Η βούληση και οι δυνατότητες επικοινωνίας απόψεων και πρακτικών των αγωνιζόμενων ανθρώπων ενάντια στους επιβαλλόμενους από το κράτος διαχωρισμούς.
- Η αιχμαλωσία του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη και η ανάδειξη της πολυμορφίας του κοινωνικού αγώνα.
- Η κοινωνική αλληλεγγύη ενάντια στην αιχμαλωσία αγωνιστών στην κατεύθυνση της όξυνσης του κοινωνικού πολέμου.

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΑ

νομική κατοχή των χωριών, η εταιρία ολοκληρώνει τις απαραίτητες προεργασίες και μελέτες της για την εγκατάσταση της μεταλλουργίας χρυσού. Το ΙΓΜΕ (Ινστιτούτο Γεωλογικών & Μεταλλευτικών Ερευνών) έχει δημοσιοποιήσει από τις αρχές του '98 τα αποτελέσματα των μελετών του προτείνοντας τρεις ως τις καταλληλότερες θέσεις για την υλοποίηση της επένδυσης. Είναι η σειρά της TVX να επιλέξει που και με ποιόν τρόπο θα προχωρήσει την πραγμάτωση του καταστροφικού της έργου και καταθέτει στο ΥΠΕΧΩΔΕ τις προτάσεις της για τις δεξαμενές των τελμάτων (χαβούζες) και τη μέθοδο διαχωρισμού του μεταλλεύματος που θα χρησιμοποιήσει. Η προέγκριση της μελέτης από το ΥΠΕΧΩΔΕ, που αναμένεται να ανακοινωθεί στο αμέσως επόμενο διάστημα (έχει δημοσιοποιηθεί ως χρονικό όριο η 7 Μάη), θα ανοίξει οριστικά πλέον το δρόμο για την εταιρία. Η καναδική πολυεθνική προσανατολίζεται στην αναζήτηση επενδυτών (εγχώριων και ξένων) για να μοιραστεί το κόστος της επένδυσης που αυξάνεται όσο παραμένει ανοιχτό το κοινωνικό μέτωπο στην περιοχή. Η ελληνική εταιρία «Μυτιληναίος» έχει το προβάδισμα στις προτιμήσεις της TVX, κυρίως λόγω της εθνικότητάς της, που πιστεύεται ότι θα βοηθήσει στο να αμβλυνθεί το "αντιαποικιοκρατικό" πνεύμα που διαπερνά τις κινητοποιήσεις των κατοίκων.

Στην κατεύθυνση διευκόλυνσης των οικονομικών αφεντικών να πραγματώσουν με τους καλύτερους δυνατούς όρους τα σχέδια τους για την εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου και των ανθρώπων της περιοχής, έρχεται να συντείνει η ριζική αλλαγή που εισάγει το σχέδιο «Καποδίστριας» στο θεσμό της τοπικής αυτοδιοίκησης. Όπως είναι γνωστό, η Επιτροπή Αγώνα του Στρυμονικού αποτελείται από τους τοπικούς πολιτικούς άρχοντες, τους κοινοτάρχες, που ο «πυροσβεστικός» τους ρόλος εκδηλώθηκε σε πολλές και κρίσιμες φάσεις του αγώνα. Ο θεσμός όμως της κοινοτικής αρχής δεν κατάφερε να σταθεί αποτελεσματικός στο διαμεσολαβητικό του ρόλο ανάμεσα στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Ένα χαρακτηριστικό σημείο στην ιστορία αυτού του αγώνα είναι πως οι κινητοποιήσεις που αποφασίστηκαν μέσα από γενικές συνελεύσεις των κατοίκων οδήγησαν στην όξυνση της κοινωνικής σύγκρουσης στην περιοχή. Εξ'άλλου τα γεγονότα του Νοέμβρη του '97 στην Ολυμπιάδα ήταν η κατάληξη μιας μαζικής πορείας που αποφασίστηκε από τη γενική συνέλευση των κατοίκων την ίδια μέρα. Ήταν η τελευταία φορά που τα χωριά του Στρυμονικού πραγματοποίησαν μια συνέλευση, προκειμένου να αποφασίσουν τις παραπέρα κινήσεις τους. Η υποβάθμιση του θεσμού της κοινότητας και η συγκέντρωση της εξουσίας στα χέρια των δήμων έχουν σαν αποτέλεσμα την υποβάθμιση του ρόλου της Επιτροπής Αγώνα και την ακόμα μεγαλύτερη απομάκρυνση από την τοπική κοινωνία των κέντρων λήψης αποφάσεων για τη συνέχιση των κινητοποιήσεων.

Τη στιγμή αυτή, όλοι σχεδόν οι κάτοικοι της Βαρβάρας και της Ολυμπιάδας που συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις αντιμετωπίζουν κατηγορίες και μια σειρά από δίκες για κάθε κίνηση αντίστασης στην περιοχή τους. Χαρακτηριστικά, σε δύο πρόσφατες δίκες που έγιναν μέσα στον Απρίλη του '99 επιβλήθηκαν πολυετείς ποινές σε κατοίκους και κοινοτάρχες. Ωστόσο, παρά τις επιθέσεις του κράτους εναντίον τους, συνεχίζουν τον αγώνα. Ενισχύοντας με την παρουσία τους τα δύο φυλάκια που βρίσκονται στο δρόμο για τις εγκαταστάσεις στην Ολυμπιάδα, δηλώνουν αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν με κανένα τρόπο την έναρξη εργασιών για τη νέα μεταλλουργία.

Η επιβολή του παγκόσμιου οικονομικού και κοινωνικού ελέγχου μέσα από τη συνεργασία των αφεντικών της γης προϋποθέτει τη συναίνεση των κυριαρχούμενων μπροστά στους νέους όρους διαχείρισης της ζωής τους. Όταν όμως η επιθυμία για αγώνα ζωντανεύει και οργανώνεται, και ιδιαίτερα όταν εμπνέει τη διάθεση για αντίσταση και σε άλλα κομμάτια του κοινωνικού πεδίου, αποτελεί μια υπολογίσιμη για την κυριαρχία απειλή, καθώς δημιουργεί όλο και πιο αποσταθεροποιητικές προϋποθέσεις για την ολοκλήρωση των επιμέρους σχεδιασμών της. Αυτή την απειλή θέλησε να περιορίσει το κράτος μέσα από τις κατασταλτικές επιθέσεις του στους αντιστεκόμενους κατοίκους της Β.Α. Χαλκιδικής και στους αναρχικούς που στέκονται έμπρακτα αλληλέγγυοι στον αγώνα τους.

Το κράτος, επικαλούμενο το ιδεολόγημα της «ανάπτυξης», προσπαθεί να εξωραΐσει τα καταστροφικά και αντικοινωνικά σχέδιά του. Με την ιδιότητα του κυρίαρχου διαμεσολαβητή και οργανωτή των ανθρώπινων αναγκών επιχειρεί να ενισχύσει τις κοινωνικές αυταπάτες μπροστά σε μια ψευδή σύγκλιση συμφερόντων στο επίπεδο βελτίωσης της ποιότητας ζωής. Ωστόσο, όταν η κοινωνική κριτική οξύνεται απέναντι στην ουσία της πολιτικής αυτής, που δεν είναι άλλη από τη διεύρυνση της επενδυτικής δραστηριότητας των αφεντικών και την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, τότε εξαπολύει επίθεση ενάντια στους εχθρούς των προβαλλόμενων ως κοινών συμφερόντων, επενδύοντας για άλλη μια φορά τη δύναμή του στην βάθεμα των κοινωνικών διαχωρισμών.

Οι αναρχικοί, εμπνεόμενοι από τη δυναμική της επιθυμίας των κατοίκων να ορίσουν οι ίδιοι τη ζωή τους ερχόμενοι σε σύγκρουση με τις βλέψεις των αφεντικών, διέκριναν ευνοϊκούς όρους για την επικοινωνία του πνεύματος της αντίστασης ενάντια στην κρατική επιβολή. Στα πλαίσια αυτής της απόπειρας διάρρηξης των συνόρων της επιβαλλόμενης κοινωνικής απομόνωσης, ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης με τη βομβιστική απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης κάνει τη δική του πολιτική κατάθεση απέναντι στα αναπτυξιακά σχέδια των κυρίαρχων και μπροστά στη δυναμική της αντίστασης που αυτοί συνάντησαν από τους κατοίκους του Στρυμονικού.

Σαν απάντηση σε αυτήν την πρωτοβουλία αγώνα του συντρόφου μας, το κράτος τον χαρακτηρίζει ως τρομοκράτη και τον αιχμαλωτίζει. Με την ομηρία του επιχειρεί να στείλει ένα μήνυμα παραδειγματισμού και τρομοκράτησης προς κάθε έστω και εν δυνάμει αντιστεκόμενο, υποδεικνύοντας τη νάρκωση των συνειδήσεων και την υποταγή στα σχέδιά του σαν προϋπόθεση για την ασφαλή επιβίωση των υπηκόων του.

Μέσα από την υπόθεση της αιχμαλωσίας του Ν. Μαζιώτη αναδεικνύεται η δυναμική των αντιστάσεων, όταν οι αντιστεκόμενοι διατηρούν ζωντανή την άρνησή τους μέσα από το λόγο, τη στάση, τις πρακτικές τους. Η επιθυμία για ελευθερία δεν γνωρίζει χωρικούς ή θεσμικούς περιορισμούς· όσο υπάρχει θα δυναμώνει από τα εμπόδια που συναντά, αντιστρέφοντάς τα ενάντια στους εχθρούς της και ανεξέλεγκτα θα εφορμά στο κοινωνικό πεδίο, δημιουργώντας γόνιμο έδαφος για την προώθηση των προταγμάτων της αντίστασης, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης, για την όξυνση του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Ο αγώνας συνεχίζεται...

Μ.

Αριθμός λογαριασμού για την οικονομική ενίσχυση του Νίκου Μαζιώτη:
Εθνική Τράπεζα 077/9425144 2

Ο ΧΑΡΗΣ ΖΕΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ

Το κυνήγι στα βουνά της Κορινθίας τελείωσε. Τα κρατικά σκυλιά, πάνοπλα, πάσχισαν γιά μια ακόμα φορά να φανούν άξια στ' αφεντικά τους. Μαζί τους, τα αρπακτικά των καναλιών έτρεξαν να κατασπαράξουν ό,τι απέμεινε απ' την κτηνωδία των πρώτων. Θλιβερός συμμέτοχος και η τοπική κοινωνία. Αυτουργός στη δολοφονία του Αλβανού, θύτης στην αυτοκτονία της Ρωσίδας, θα δώσει εδώ το υποτακτικό της παρών στο ρόλο του «αυτόπτη μάρτυρα», του «φοβισμένου περίοικου», του ρουφιάνου πού «γνωρίζει τα κατατόπια».

Το κυνήγι τελείωσε. Μπορείτε να είστε ήσυχοι. Ύστερα από ένα διαρκή πόλεμο με το κράτος, ξεφτιλίζοντας τους θεματοφύλακες της ιδιοκτησίας και τους μηχανισμούς πειθάρχησης και επιτήρησης, πρωτοστατώντας στις εξεγέρσεις των κολασμένων των φυλακών, ο Χάρης Τεμπερεκίδης είναι νεκρός.

Ο Χάρης ζει ανάμεσά μας. Στους τοίχους της Αθήνας, στους δρόμους, στα κελιά των σχολείων και των φυλακών, κάθε φορά που η αντίσταση και η εξέγερση ορθώνονται, σπάζοντας τα δεσμά της εξουσιαστικής βαρβαρότητας, δείχνοντας το δρόμο για την ανθρώπινη ελευθερία. Ανησυχείτε. Το κυνήγι δεν τελείωσε...

Α.

Αφίσα από συντρόφους στην Αθήνα

ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ '98

Η κορύφωση του κοινωνικού αγώνα τον περασμένο Ιούνη, με αφορμή την περίπτωση των αδιόριστων καθηγητών, φέρνει, έστω και στιγμιαία, αντιμέτωπο το κράτος με την βίαιη κοινωνική αντίσταση σε μια επίθεση που γίνεται όλο και πιο καθαρά αντιληπτή σαν συνολική.

Τη στιγμή που το κράτος αδυνατεί να εξαφανίσει ένα καθεστώς «κοινωνικής ευημερίας» για μια σχετική πλειοψηφία υπηκόων, χάνοντας από την ηγεμονική, χειραγωγική ισχύ του. Όταν κορυφώνεται ο κοινωνικός αγώνας και ο πόλεμος έρχεται στο προσκήνιο, τότε πέφτουν τα προσωπεία, και η καταστολή αποκτά απροκάλυπτα χαρακτηριστικά. Ο ρόλος της αριστεράς και των συνδικαλιστών σε παρόμοιες κρίσεις είναι, συμβάλλοντας στην εκτεταμένη αναδιάθρωση των μηχανισμών επιβολής των κυριαρχικών συμφερόντων, να επιβεβαιώνουν τους ηγεμονικούς ρόλους, να συντελούν στην προσπάθεια να εγκλωβιστεί ο αγώνας στο επίπλαστο δίλημμα «παρανομία-νομιμότητα», και να ανανεώνουν έτσι τις βλέψεις τους στην κρατική δομή και το τρωμένο κύρος της.

Η κρατική δομή στην Ελλάδα στηρίχθηκε, συντηρήθηκε και αναπτύχθηκε μέσα από παραδοσιακές πρακτικές καταστολής και αφομοίωσης, όπως οι διώξεις και τα ρουσφέτια. Ειδικά μετά τον εμφύλιο δύο τρόποι ύπαρξης απέναντι στο κράτος φαίνονται εφικτοί, αν και καταρχήν ασυμφιλίωτοι μεταξύ τους: Η σιωπή που εγκαθιδρύει ο νομιμοποιημένος τρόμος, από τη μια μεριά. Η συναλλαγή με την κρατική δομή, η ασφυκτική εξάρτηση, από την άλλη. Και, ενώ η επιβολή σιωπής-τρόμου καθορίστηκε από τις ανεξάντλητες κατευναστικές προσπάθειες της αριστεράς για ιδεολογικοποίηση και διαχείριση του ταξικού μίσους, η δυνατότητα συναλλαγής-εξάρτησης άφηνε ανοιχτή -με μεθόδους ανάνηψης όπως η «δήλωση κοινωνικών φρονημάτων»- μια πλάγια οδό συμφιλίωσης με το καθεστώς. Παράλληλα, μέσα σε αυτές τις γενικές συνθήκες, η πολιτική εξουσία, για να εκτονώσει αποτελεσματικότερα τον βαθύ ταξικό διχασμό, αποφάσιζε να ευνοήσει με κάθε τρόπο την μετανάστευση, εσωτερική και εξωτερική, αλλά και την μικροϊδιοκτησία, που σαν βαλβίδες εκτόνωσης, μαζί με το πατροπαράδοτο ρουσφέτι, καθόρισαν την πορεία της λεγόμενης ανάπτυξης, οδηγούσαν στην ανανέωση των παραδοσιακών στάσεων προς το κράτος και στην άνοδο των μικροαστών, αλλά φάνηκαν ανεπαρκείς για τα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Το έλλειμμα αφομοίωσης αναπληρώνεται καλύτερα από τότε που οι λαϊκές οικογένειες αρχίζουν να επενδύουν στις σπουδές των νεαρών γόνων τους στο πανεπιστήμιο και πάνω σε αυτές να εδραιώνουν ελπίδες για καλύτερες συνθήκες επιβίωσης. Έτσι, επιτελείται αργά, μέχρι τη δεκαετία του '80 (στα μέσα της δεκαετίας του '80 οι δημόσιοι υπάλληλοι, πτυχιούχοι κυρίως, αυξάνονται με διπλάσιο ρυθμό απ' όσο οι ιδιωτικοί), μια βουβή μεταρρύθμιση, παράλληλη με την επίσημη εκπαιδευτική, κρίσιμη για την αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας, της κρατικής δομής και του καπιταλισμού. Διαμεσολαβώντας το «δικαίωμα στην εργασία», ο ρόλος του κράτους στην εξέλιξη αυτή είναι καταλυτικός. (Με παρόμοιες βλέψεις, το κράτος, από το 1981 μέχρι το 1985, ψηφίζει το νόμο για τις προβληματικές. Δαπανώντας για τη συντήρησή τους, κερδίζει σε κύρος, κηδεμονεύει, εδραιώνει την ιδεολογική ισχύ του.)

Ωστόσο, από το '85 και μετά, σταδιακά, το αναδιαρθρωνόμενο κράτος αναλαμβάνει να εξαλείψει προηγούμενες ψευδαισθήσεις ανάληψης ευθύνης από μέρους του για την εξασφάλιση της ατομικής επιβίωσης. Χαρακτηριστικά παραδείγματα ως προς αυτό αποτελούν οι περιπτώσεις των προβληματικών και της ΕΑΣ, και πρόσφατα αυτή της επετηρίδας των αδιόριστων καθηγητών. Μία προσφιλής ιδεοληψία των εκφραστών της αριστερής μπάντας του καθεστώτος είναι η ερμηνεία των εξελίξεων αυτών με το να υποθέτουν μία κίνηση εξάλειψης αυτού που οι ίδιοι ονομάζουν «κοινωνικό κράτος», με το να αγνοούν την αφομοιωτική δυναμική των εξουσιαστικών χειρισμών και να αποκρύπτουν τελικά τη δική τους εθελούσια συνδρομή στην αναδιαρθρωτική πολιτική, όπως έγινε από τον περασμένο Ιούνη και μετά.

Όταν, στα μέσα του 1997, το κράτος ξεκίνησε την εφαρμογή του νόμου 2525 με μία αποτελεσματική για τους σχεδιασμούς του ρήξη, δηλαδή με την κατάργηση της επετηρίδας των αδιόριστων (γνωρίζοντας ότι έχει να κάνει με έναν κυριολεκτικά αναχρονιστικό για την αγορά θεσμό, που μάλιστα ήταν ουσιαστικά ανενεργός), θέλησε να επιβάλει, να κατοχυρώσει και να οργανώσει θεσμικά ήδη δεδομένες κατευθύνσεις του εκπαιδευτικού συστήματος: την αξιολόγηση, τον ανταγωνισμό, την εξατομίκευση, τον διαχωρισμό, την εσωτερίκευση της απόρριψης, την αυτοπειθαρχία, την αυτοεπένδυση, το γεφύρωμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας με την παραγωγή, την προσαρμογή στους νέους ρυθμούς της, την αποδοτικότητα, την κατάρτιση στις νέες ειδικότητες.

Θα είμαστε εκεί - εκεί που όλα συνεχίζονται

Όταν η λογική της θυματοποίησης και της ηττοπάθειας ξεπερνιέται...
Οι καταπιεσμένοι απεγκλωβίζονται από τα στενά και στείρα όρια που θέτει η κυριαρχία, για να τους περιορίζει, να τους ελέγχει και να τους καταστέλει.

Όσο η εκτροπή γίνεται βίωμα...
Αγώνες θα πραγματώνονται με αξιοπρέπεια και μαχητικότητα, πέρα από την αστική νομιμότητα και κάθε επίδοξο διαμεσολαβητή και χειραγωγό.

Όταν η άρνηση παίρνει σάρκα και οστά...
Ένας χορός αρχίζει να γυροφέρνει πάνω από τον καταναγκασμό και την αλλοτρίωση, που καταπατά τις ψευδοαξίες της εξουσίας. Είναι ένας χορός που ανατρεπτικά πάλλεται πίσω από τα οδοφράγματα στους οργισμένους ρυθμούς της σύγκρουσης.

ΟΔΟΜΑΧΙΕΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ - ΙΟΥΝΗΣ 98

ΠΑΡΕ ΘΕΣΗ ΜΑΧΗΣ ΣΤΑ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΟΥ ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ

Αφίσα της συνέλευσης

Απέναντί του το κράτος είχε την ΠΕΑΕ, κάτι σαν «κοινοβούλιο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς», που ελέγχεται από εν αποστρατεία πολιτικάντηδες των αμφιθεάτρων, που κάνοντας μια στοιχειώδη αναγνώριση του μεγέθους της αναδιαρθρωτικής κίνησης του κράτους και του κεφαλαίου, και ειδικά του νόμου 2525, και μία μερική κριτική του σχολείου στη βάση της ταξικής του φύσης, φιλοδοξούσαν, καθώς έλεγαν, να ανατρέψουν τα κυβερνητικά σχέδια για την πραγματοποίηση διαγωνισμού και για μερικούς μήνες φαντασιώθηκαν ένα «κακώς εννοούμενο αντικαπιταλιστικό μέτωπο» στηριγμένο σε... προσωπικές γνωριμίες ή σε... προσωπικότητες κύρους. Από νωρίς είχαν να αντιμετωπίσουν τη συντεχνιακή διαίρεση, καθώς πολλοί αναπληρωτές εγκατέλειψαν την ένωση, γιατί πίστεψαν ότι έτσι θα διορίζονταν πιο εύκολα, αλλά πιθανώς και επειδή απηύδισαν. Η ΠΕΑΕ έπρεπε λοιπόν ταυτόχρονα να επαναφομοιώσει τους διασπαστές αλλά και να εκφράσει τον επαρκώς αφομοιωμένο αριστερό λόγο για το «δικαίωμα στη μόρφωση», το «δικαίωμα στην εργασία», την «εξασφάλιση». Το διπλό αυτό καθήκον εξηγεί εν μέρει το γιατί οι συνδικαλιστές μπέρδευαν τόσο συχνά τα λόγια τους: για παράδειγμα, συχνά υπεράσπιζαν την επετηρίδα ως... αξιοκρατικό θεσμό (Αυτοί οι συστηματικοί πολέμιοι κάθε απόπειρας αυτενέργειας και αυτοοργάνωσης δεν μπορούν παρά να σέβονται, έστω και ενδόμυχα, την αξιοκρατία).

Σαν γνήσιοι συνδικαλιστές, αν και αναφέρονταν σε επιτροπές, οι οποίες στην πλειοψηφία τους παρέμειναν φαντάσματα, υπονομευμένες ή χειραγωγούμενες από τους ίδιους, φρόντιζαν για την απόλυτη πρόσδεση στην ΟΛΜΕ και τη ΔΟΕ, οργανώνοντας πορείες και... συμβολικές ενέργειες, αραιώνοντας τις συνελεύσεις και μαγειρεύοντας τις αποφάσεις τους, δείχνοντας αναβλητικότητα. Και θα απέμεναν με την προσμονή μαθητικών κινητοποιήσεων και απεργιών, αν δεν ιδιοποιούνταν ορισμένες ιδέες και μερικά συνθήματα που κάποιοι άλλοι έριξαν, αν δεν συμμετείχαν σε μια ικανοποιητική παρέμβαση ενημέρωσης στις νομαρχίες, όπου συνωστίζονταν υποψήφιοι για το διαγωνισμό, και αν την τελευταία στιγμή δεν αφομοίωναν την γενική βούληση, που έγινε προφανής στις νομαρχίες, για άρνηση της κρατικής επιβολής και ρήξη με την εξατομίκευση και τον ανταγωνισμό.

Το γεγονός ότι κατάφεραν και επάνδρωσαν από το Σεπτέμβρη τον εκπαιδευτικό μηχανισμό δεν εξηγείται αξεχώριστα από τις απροσδόκητες για πολλούς εξελίξεις του Ιούνη, που συνοψίζουμε παρακάτω:

Με τη δραστηριοποίηση μερικών τοπικών επιτροπών, ορισμένων ενώσεων δασκάλων, κάποιων φοιτητών, με τη συμμετοχή πολλών «εξωεκπαιδευτικών στοιχείων» και με την έκφραση δυναμικών προθέσεων από τους αναπληρωτές, και μετά από μία και μοναδική γενική συνέλευση 1000 ανθρώπων στην Αθήνα, της οποίας οι ελάχιστες και δειλές αποφάσεις μεθοδεύτηκαν έντεχνα, μετά από κάμποσα τηλέφωνα και συνεννοήσεις, έγινε καθαρό ότι τις μέρες του διαγωνισμού... αναμενόταν σύγκρουση. Στις 9 Ιούνη στον Πύργο γίνεται κατάληψη του εξεταστικού κέντρου για δύο ώρες. Την ίδια μέρα πυρπολείται σχολικό αυτοκίνητο στην Κυψέλη. Στις 10 επιχειρείται κατάληψη στο εξεταστικό κέντρο του Αγρινίου, ενώ γίνεται κατάληψη σε αυτό της Κοζάνης. Την ίδια μέρα πραγματοποιείται πορεία 3000 ανθρώπων στην Αθήνα, καίγεται αυτοκίνητο του διπλωματικού σώματος και σπάζονται τηλεοπτικές κάμερες. Μπαίνει εκρηκτικός μηχανισμός στην Αγροτική Τράπεζα στο κέντρο την Αθήνας. Στις 11 Ιούνη γίνεται κατάληψη στο εξεταστικό της Πεύκης, αλλά ακολουθεί εκκένωση από τα ΜΑΤ. Γίνονται συγκρούσεις στην Τούμπα, στα Πατήσια, στην Πάτρα. Επιχειρούνται καταλήψεις στο Αγρίνιο, στα Γιάννενα, στον Άλιμο. Στις 12 οι συγκρούσεις απλώνονται εκτός από τα Πατήσια, στη Λαμία, τη Βέροια, την Καρδίτσα, την Αλεξανδρούπολη, μικροσυμπλοκές γίνονται στην Αγία Παρασκευή και τον Άλιμο, ενώ στην Τούμπα πραγματοποιείται αποκλεισμός. Στις 13 Ιούνη οι καθοδηγητές επιτυγχάνουν να συμμαζέψουν τα πράγματα, οδηγώντας τους διαδηλωτές στο εξεταστικό της... Πεύκης και εξασφαλίζοντας ησυχία και τάξη. Την ίδια μέρα στη Χαλκίδα γίνονται συμπλοκές με τους μπάτσους. Στις 14 υψώνονται οδοφράγματα στα Πατήσια και γίνονται άγριες συγκρούσεις για αρκετές ώρες. Στις Σέρρες, τη Θεσσαλονίκη, τη Λαμία, τη Ρόδο ξεσπούν νέες συγκρούσεις. Ρίχνονται μολότοφ στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ στη Μενεμένη της Θεσσαλονίκης. Όλες αυτές τις μέρες γίνονται γύρω στις εξήντα συλλήψεις, κινητοποιούνται όλες οι διαθέσιμες αστυνομικές δυνάμεις, ακόμα και η συνοριακή αστυνομία, ρίχνονται τόνοι χημικά, πληθαίνουν οι απειλές και οι συκοφαντίες. Στις 15 Ιούνη 10000 άτομα κάνουν πορεία στην Αθήνα, η οποία ξεκινά με τον ξυλοδαρμό του συνδικαλιστή Τσούλια. Στις 16 περνούν από εισαγγελέα οι 9 συλληφθέντες

της 14ης και συγκεντρώνεται κόσμος στα δικαστήρια. Τρεις από τους συγκεντρωμένους δέχονται αργότερα τη δολοφονική επίθεση φασιστών. Στις 18 Ιούνη, συγκεντρώνονται χιλιάδες στην Κάνιγγος. Η οργή για το φανέρωμα της δολοφονικής φύσης του κράτους εκδηλώνεται από ένα μέρος των συγκεντρωμένων με μολότοφ ενάντια σε περιπολικό, πάνω στους χαφιέδες, στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και σε οχήματα τηλεοπτικών λήψεων. Οι ένστολοι δολοφόνοι πυροβολούν τον διαδηλωτή Γκαγκόμοιρο. Συλλαμβάνεται ο Κώστας Μητροπέτρος. Πραγματοποιείται εμπρησμός διπλωματικού αυτοκινήτου σε ένδειξη αλληλεγγύης σε αυτούς που δέχτηκαν την επίθεση των φασιστών. Στις 19 πυρπολούνται τα γραφεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στη Θεσσαλονίκη, ενώ μια μορφή απάντησης στους φασιστικούς κρατικούς μηχανισμούς είναι ο εκρηκτικός μηχανισμός στα γραφεία του Στόχου στην ίδια πόλη. Στις 20, πυρπολείται σχολικό λεωφορείο στου Ζωγράφου. Αρκετές μέρες μετά, στις 28 Ιούνη, καίγεται αυτοκίνητο εξωτερικών λήψεων της Τηλε-Τώρα. Στις 30, τα γραφεία του ΑΣΕΠ στο κέντρο της Αθήνας δέχονται βομβιστική επίθεση.

Αναμφίβολα, ο Ιούνης του '98 σημαδεύτηκε από την έκρηξη του κοινωνικού αγώνα. Ο αγώνας ένωσε στους δρόμους αδιόριστους, άνεργους, αποκλεισμένους, προλετάριους, επαναστατημένους, που «δεν είχαν κάτι άμεσο να κερδίσουν» και προχώρησαν στην οικειοποίηση βίαιων μέσων αγώνα. Ωστόσο, παρά την αναμφισβήτητη μαζικότητα και αποφασιστικότητα, παρά την αλληλεγγύη των κατοίκων, παρά την έκταση και το βάθος των συγκρούσεων, παρά το ξεπέρασμα του μερικού αιτήματος της επετηρίδας, δεν ξεπεράστηκε ο διαχωρισμός, παρά την αίσθηση, δεν κατακτήθηκε συνείδηση κοινού αγώνα, παρά μόνο στιγμιαία. Όσοι αδιόριστοι, άνεργοι, αποκλεισμένοι απέφυγαν να συμπεριφέρονται σαν μαθητές που περιμένουν εντολές, δεν κατάφεραν να επιβάλουν από νωρίς το άνοιγμα των λίγων υπαρκτών επιτροπών, τη δημιουργία αληθινών επιτροπών γειτονιάς, την αυτοοργάνωση και την πραγματοποίηση συνελεύσεων όλων των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Οι αναρχικοί, που από νωρίς ή αργότερα αναμίχθηκαν, κατάλαβαν τη σημασία που αποκτά η ταξική έκπτωση του αδιόριστου, θέλησαν να οξύνουν την πραγματική αυτή κατάσταση προς την κατεύθυνση της αποαποίησης της εικόνας του κοινωνικού κύρους, προς τη συνειδητοποίηση. Συντέλεσαν στη γενίκευση και την όξυνση της σύγκρουσης, αντιπαρατέθηκαν στις συνδικαλιστικές μεθοδεύσεις, πολέμησαν τους καθοδηγητές, ενώθηκαν στο δρόμο με όσους θέλησαν να συγκρουστούν.

Έμεινε, ωστόσο, άλυτη η αντίφαση της πρόσδεσης των αγωνιζόμενων αδιόριστων στο κυρίαρχο, δηλαδή, παρέμεινε άθικτο ταμπού ο ρόλος του καθηγητή (που δεν ξεπερνιέται με σχέδια ελευθεριακής εκπαίδευσης αλλά μόνο μέσα από τη γενικευμένη ανυπακοή) και έμεινε άθικτη προτεραιότητα η σχέση οικονομικής διεκδίκησης και εξάρτησης από το κράτος. Η ιδιαιτερότητα αυτής της έκρηξης του αγώνα ήταν η ανάδειξη μιας κοινής ταξικής θέσης. Όμως αυτή δεν ορίζεται μέσα από γενικά διεκδικητικά συνθήματα αλλά με την επαναφορά του ταξικού πολέμου στο προσκήνιο. Τα όρια γίνανε τελικά εμφανή: η ταξικότητα, όταν αναφέρεται στην πραγματικότητα του εργαζόμενου καθηγητή, εγκλείει στην αρχική αντίφαση της πρόσδεσης στην κρατική δομή.

Επόμενο ήταν να μην φανεί πιο καθαρά στις συνειδήσεις η καταγωγή της ταξικής δομής (δηλαδή η ιεραρχία στην εκπαίδευση και σε όλους τους υπόλοιπους θεσμούς), και να δοθεί αποκλειστική έμφαση στην αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, χωρίς να εκτιμηθεί η δυναμική της ανυπακοής απέναντι στην κυριαρχία. Επόμενο ήταν το ξεπέρασμα του συνδικαλισμού να μείνει ανολοκλήρωτο και οι λίγες επιτροπές αγώνα να συνενώνουν μόνο εκπαιδευτικούς, μέλη της λεγόμενης εκπαιδευτικής κοινότητας, συνδικαλιστές και να μην εκφράζουν ταξικό μίσος. Επόμενο ήταν η άρνηση της λειτουργικότητας μέσα σε μια δομή τροφοδότησης και αναπαραγωγής του καθεστώτος να παραμείνει στιγμιαία. Επόμενο ήταν το θέαμα σε κάθε στιγμή να είναι κυρίαρχο, όπως έγινε με το κάψιμο αιτήσεων στις νομαρχίες μπροστά στα τηλεοπτικά συνεργεία, με τα μυστηριώδη κινητά τηλέφωνα, με τις συνεντεύξεις, με την ανάδειξη της Κεντρικής Συντονιστικής Επιτροπής σε κεντρική επιτροπή διορισμών, στα πλαίσια της οποίας δύο-τρία άτομα διοχέτευαν πληροφορίες, παρακινούσαν αλλά κυρίως υπονόμευαν κινητοποιήσεις. Επόμενη ήταν τελικά η προσπάθεια αποσιώπησης της ταυτότητας των δραστών στην επίθεση στον Κουσουρή, η προσπάθεια αποκομιδής πολιτικής υπεραξίας από τη δολοφονική ενέργεια, η συνδιαλλαγή και το άνοιγμα των καθεστωτικών πυλών ακόμη και για τους τελευταίους αμετανόητους αριστεριστές.

Κι αν εξεγερμένοι απάντησαν με αποφασιστικότητα σε όλα τα παραπάνω χωρίς μεγαλοστομίες αλλά στους δρόμους, υπήρξε ωστόσο μια έλλειψη ενός επίμονου λόγου για την αυτονομία και την αυτοοργάνωση του κοινωνικού αγώνα, για την κοινωνική αλληλεγγύη. Μια αδυναμία αντιπαράθεσης με τις συνδυασμένες προσπάθειες να εμποδιστεί η σποραδική έκφραση αυτού του λόγου.

Ο Κώστας Μητροπέτρος, που παραμένει προφυλακισμένος για την αυθόρμητη και μη ανταλλάξιμη κοινωνική αλληλεγγύη που διέπει την συνολική του πρακτική, αγνοήθηκε από ένα αμφιλεγόμενο κίνημα όχι για τις πράξεις που του αποδίδουν οι διώκτες του, αλλά για τον λόγο που ο ίδιος έκφρασε πριν και μετά τη σύλληψή του. Τον λόγο αυτό εχθρεύονται τόσο το κράτος όσο και οι αριστεροί. Γιατί μιλά για τη συγκρουσιακή δυναμική του απεγκλωβισμού από το συνδικαλισμό, για το δίκαιο του αγώνα, για την εξέγερση πέρα από το νόμο, ενάντια στους νόμους, πέρα από τη θυματοποίηση, για την αλληλεγγύη που πραγματώνει τη συνειδητή ρήξη, ενάντια στην καταπίεση και την μονοτονία των ανακυκλωνόμενων αγώνων, για τη σπορά της ανταρσίας.

Ένας σύντροφος

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ ΤΟΥ 98/99

Τους τελευταίους μήνες πολλοί ήταν εκείνοι που έζησαν την ένταση και τη δύναμη της εξέγερσης ενός από τα πιο ζωντανά και ανεξέλεγκτα τμήματα αυτής της κοινωνίας, της νεολαίας.

Οι μαθητές, λίγο μετά την έναρξη της σχολικής χρονιάς, ξεκινούν έναν αγώνα ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση η οποία γι' αυτούς σημαίνει τον καθημερινό όλο και πιο ασφυκτικό έλεγχο, τον περιορισμό της σκέψης και της κίνησής τους, την απαγόρευση να αποφασίζουν οι ίδιοι για τη ζωή τους. Ο αγώνας σιγά-σιγά παίρνει συνολικότερα χαρακτηριστικά αφού στρέφεται ενάντια σε κάθε είδους περιορισμό και καταπίεση, ενάντια σ' έναν κόσμο που φτιάχτηκε γι αυτούς χωρίς όμως να τους ανήκει.

Αρχικά, καταλαμβάνουν εκατοντάδες σχολεία και τα μετατρέπουν από χώρους επιβολής και ελέγχου σε εστίες αντίστασης, σημεία συνάντησης, επικοινωνίας και δημιουργίας, σε ορμητήρια αγώνα. Φυσικά δεν λείπει η καταστροφή των συμβόλων της καταπίεσης μέσα στα απαλλοτριωμένα από τους μαθητές σχολικά κτίρια: καίγονται τα απουσιολόγια, σπάζονται τα θρανία και οι καρέκλες, γράφονται συνθήματα στους τοίχους.

Έπειτα, εγκαταλείπουν προσωρινά τα σχολεία για να κλείσουν κάποιο κεντρικό δρόμο της περιοχής τους. Αποφασισμένοι να παραμείνουν στους δρόμους, με μοναδικά οδοφράγματα θρανία και καρέκλες, συχνά συμπλέκονται με «αγανακτισμένους οδηγούς» -δηλαδή τραμπούκους- που επιχειρούν να σπάσουν τα μαθητικά μπλόκα επιτιθέμενοι άλλοτε με τα χέρια, άλλοτε με ξύλα και άλλοτε με τα ίδια τα αυτοκίνητά τους. Μπροστά στις πιέσεις και τη βία που δέχονται από τους εχθρούς του αγώνα, είτε είναι περαστικοί είτε καθηγητές και διευθυντές είτε οι ίδιοι οι γονείς τους, οι μαθητές απαντούν και αυτοί με βία, αντεπιτίθενται με γροθιές, κλωτσιές, καπνογόνα και πέτρες. Ήδη οι επεμβάσεις των εισαγγελέων και των μπάτσων στα σχολεία, οι συλλήψεις και οι ξυλοδαρμοί, η συκοφάντηση και η διαστρέβλωση του αγώνα και ο στιγματισμός τους από τα ΜΜΕ ως «νεαροί εγκληματίες», έχουν κάνει πολλούς από αυτούς πιο αποφασιστικούς, πιο επίμονους και πιο μαχητικούς.

Μέσα στο κλίμα τρομοκράτησης και καταστολής, που στόχο έχει να τους αποδυναμώσει και να ανακόψει την οργή τους, δημιουργείται η ανάγκη για πιο αποφασιστικές και οργανωμένες κινήσεις.

Το κεντρικό συντονιστικό αγώνα που συγκροτείται από την ΚΝΕ, συνεδριάζει αρχικά στα γραφεία του συνδικάτου οικοδόμων (!!) και ύστερα στο σχολικό συγκρότημα της Γκράβας. Απόλυτα ελεγχόμενο από το ΚΚΕ και με κλειστό χαρακτήρα -face control στην είσοδο- δεν ανταποκρίνεται στις πραγματικές επιθυμίες της βάσης, υπονομεύει σταδιακά και συρρικνώνει τον αγώνα.

Στις μαζικές πορείες στο κέντρο της Αθήνας, χιλιάδες συναντιούνται, ανάβουν καπνογόνα, φωνάζουν συνθήματα εναντίον του Αρσένη, του Πετσάλνικου, του Χριστόδουλου, των μπάτσων. Στις πρώτες πορείες που φτάνουν στο υπουργείο παιδείας ο κόσμος πυκνώνει, τα συνθήματα γίνονται όλο και πιο δυνατά και πιο επιθετικά και η ένταση μεγαλώνει. Οι διαδηλωτές πετάνε πέτρες στους μπάτσους που το φρουρούν και αυτοί απαντούν με δακρυγόνα για να διαλύσουν το συγκεντρωμένο κόσμο. Μέσα από τις αλυσίδες των κομμάτων και πολλών αριστερών οργανώσεων ξεπηδούν τα πιο συντηρητικά και αντεπαναστατικά στοιχεία του κινήματος και σπεύδουν να προλάβουν τις εξελίξεις που δεν μπορούν να ελέγξουν: κατευνάζουν τα πνεύματα αλλά και κυνηγούν τους διαδηλωτές που προσπαθούν να απαντήσουν στις προκλήσεις των μπάτσων με πέτρες και μολότοφ.

Στις επόμενες πορείες το σκηνικό θα αλλάξει. Το ΚΚΕ γνωρίζοντας την πολιτική σημασία της προσέγγισης στο υπουργείο -το σύμβολο αυτό της εξου-

σίας που για τους μαθητές αποτελεί τον πιο εχθρικό στόχο και λειτουργεί καταλυτικά στο να ξεσπάσει η οργή και το μίσος τους- κάνει τα πάντα για να αποτρέψει την πορεία να φτάσει εκεί. Το σχέδιο του κράτους να περιορίσει και να ελέγξει τις αντιδράσεις ενισχύεται από τα κομματόσκυλα που, ύστερα από συνεννόηση με τις διμοιρίες των ΜΑΤ που έχουν κλείσει την οδό Μητροπόλεως, αποφασίζουν και σέρνουν στην κυριολεξία τον κύριο όγκο της πορείας στη Βουλή.

Δεν ήταν λίγες οι φορές όπου η συνεργασία και ο συντονισμός των μπάτσων με το ΚΚΕ είχε σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό και τις συλλήψεις δεκάδων ατόμων. Στην πορεία της 9/12/98 οργανωμένες ομάδες τραμπούκων που «περιφρουρούν» την πορεία επιτίθενται σε μέρος των διαδηλωτών που κατευθύνεται προς την Ομόνοια, ωθώντας το προς τις αλυσίδες των μπάτσων. Ο κόσμος απαντά με πέτρες. Μετά τη συμπλοκή ακολουθεί κυνηγητό. Συλλαμβάνονται και ξυλοκοπούνται έντεκα μαθητές, ακόμα και μέσα σε καταστήματα. Αντιμετωπίζουν βαριές κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος. Τελικά αφήνονται ελεύθεροι με εγγύηση και περιοριστικούς όρους.

Η αδιαλλαξία του κράτους και οι μέθοδοι καταστολής οξύνουν ακόμη περισσότερο τις αντιπαραθέσεις. Ο κόσμος έχει πλέον ν' αντιμετωπίσει όχι μόνο ένα μέτωπο, το υπουργείο παιδείας, αλλά και διάφορα θεσμικά όργανα και φορείς που κινητοποιούνται είτε για να καταστείλουν άμεσα είτε για να κατευνάσουν τα πνεύματα: συλλόγους γονέων, διευθυντές σε συνεργασία με εισαγγελείς, μπάτσους και ρουφιάνους, τον τραμπουκισμό και τη χειραγώγηση από τα κόμματα και τις οργανώσεις, τα ΜΜΕ, όλους αυτούς που συκοφαντούν και υπονομεύουν τον αγώνα.

Το μήνυμα της αντίστασης «ταξιδεύει» σχεδόν σε όλη την Ελλάδα. Στο Βόλο, τη Χαλκίδα, τη Χίο, την Κέρκυρα, τη Ρόδο, την Καλαμάτα, τα Τρίκαλα και σε άλλες κεντρικές πόλεις, πραγματοποιούνται μπλόκα, συλλαλητήρια και πορείες που συνήθως καταλήγουν σε νομαρχίες, δημαρχεία και αστυνομικά τμήματα όταν υπάρχουν συλληφθέντες. Όπως στην Αθήνα έξω από το υπουργείο όπου η αντιπαράθεση γίνεται πιο συγκεκριμένη, πιο απτή, έτσι και στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, τα Χανιά και άλλες πόλεις επιθέσεις δέχονται διάφορα κτίρια-σύμβολα της κρατικής εξουσίας. Στο στόχαστρο της οργής των μαθητών μπαίνουν νομαρχιακά και διοικητικά κτίρια, δικαστικά μέγαρα, αστυνομικά τμήματα, τράπεζες, καθώς επίσης και μπάτσοι, δημοσιογράφοι, συνδικαλιστές. Στο κέντρο της Αθήνας γίνονται επιθέσεις σε μαγαζιά, τράπεζες, αυτοκίνητα, συμπλοκές με τα ΜΑΤ που συχνά καταλήγουν στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο.

Κάθε μία από τις μορφές που παίρνει η νεολαιίστικη ανταρσία, κάθε μία από τις πρακτικές που χρησιμοποιούνται, προσθέτει το δικό της χαρακτήρα στην κοινωνική αυτή εξέγερση που για τρεις μήνες έδωσε ζωή στις μίζερες πόλεις της αστυνομοκρατίας, του ελέγχου και του εμπορεύματος. Είναι χαρακτηριστική η φράση ενός δημοσιογράφου τηλεοπτικού καναλιού που, θέλοντας να καταδείξει τις διαστάσεις που παίρνουν οι κινητοποιήσεις των μαθητών -ενώ παράλληλα προβάλλονται σκηνές από επίθεση μαθητών εναντίον φιλήσυχων πολιτών σε κάποια από τα μπλόκα της Αθήνας- λέει: «Εδώ δε μιλάμε για μια κινητοποίηση ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Εδώ μιλάμε για τη διάλυση της κοινωνικής συνοχής.»

Ενώ οι κινητοποιήσεις κορυφώνονται, οι απειλές του κράτους για ποινικές διώξεις των ανυπότακτων αρχίζουν να εφαρμόζονται. Σε πολλές πόλεις ενεργοποιούνται οι εισαγγελικές αποφάσεις που οδηγούν σε προσαγωγές, διώξεις και αυτόφωρα μεγάλου αριθμού μαθητών, πολλές από τις οποίες δεν δημοσιοποιούνται ποτέ. Η σκληρή στάση του κράτους, οι εκβιασμοί, οι συλλήψεις και οι απειλές θέτουν το κρίσιμο ερώτημα: ή οπισθοχωρούμε ή συνεχίζουμε πιο δυναμικά και πιο σκληρά.

Κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων οι καταλήψεις και τα μπλόκα στους δρόμους συνεχίζονται. Οι κινητοποιήσεις χαρακτηρίζονται από το πείσμα και τον αυθορμητισμό, αλλά ελάχιστα είναι τα σχολεία που αυτοοργανώνονται και συγκροτούν συντονιστικά και μαθητικές πρωτοβουλίες (π.χ. Πρωτοβουλία Μαθητών Κατειλημμένων Σχολείων, Τοπικό Συντονιστικό Κατειλημμένων Σχολείων από Πολύγωνο, Αμπελόκηπους, Γκύζη, Νέα Φιλοθέη) για να αντιμετωπίσουν πιο οργανωμένα και συλλογικά τις δυσκολίες που προκύπτουν μέσα στον αγώνα. Παρόλα αυτά μέσα από τις λίγες αυτές αυτοοργανωμένες κινήσεις προκύπτουν ανοιχτές συζητήσεις και αποφασίζονται εκδηλώσεις, προβολές ταινιών, συναυλίες και μπλόκα στους δρόμους.

Στις επόμενες μεγάλες πορείες η συμμετοχή του κόσμου φτάνει τις δεκαπέντε χιλιάδες. Οι «περίπατοι» προς τη Βουλή, συχνά «διαταράσσονται» όταν κάποιοι παραμένουν στην αρχή της Μητροπόλεως, φωνάζοντας συνθήματα. Μπροστά στη θέα των πάνοπλων αστυνομικών δυνάμεων και των εξοπλισμένων με ξύλα και κράνη ΚΚέδων, αγανακτούν και επιτίθενται είτε λεκτικά είτε πετώντας πέτρες και μολότοφ.

Άμεση απελευθέρωση
του αναρχικού ΒΑΣΙΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ
Είναι φυλακισμένος από τις 15 Γενάρη '99 για τη συμμετοχή του στις μαθητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και διανύει την
38η ημέρα απεργίας πείνας
(ΑΠΟ ΤΙΣ 19 ΓΕΝΑΡΗ '99)

Λευτεριά στον αναρχικό ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ
Είναι φυλακισμένος από τις 18 Νοέμβρη '98 για τη συμμετοχή του στα γεγονότα του Ιούνη '98, που είχαν αφετηρία τις κινητοποιήσεις των αδιόριστων ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και την κρατική τρομοκρατία

Λευτεριά στον αναρχικό ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ
Είναι φυλακισμένος από τις 13 Γενάρη '98 για την έμπρακτη αλληλεγγύη του στους κατοίκους του Στρυμονικού που αγωνίζονται ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική TVX GOLD

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
στους συντρόφους που κρατούνται όμηροι για την αλληλέγγυα δράση τους στους κοινωνικούς αγώνες που ξέσπασαν ενάντια στην επιβολή των αναδιαρθρωτικών / εκσυγχρονιστικών σχεδίων του κράτους και του κεφάλαιου

ΚΑΜΙΑ ΣΥΛΛΗΨΗ ΚΑΙ ΚΑΜΙΑ ΦΥΛΑΚΙΣΗ
ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΑΧΑΙΤΙΣΕΙ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΡΗΞΕΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ [ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ] - ΠΕΜΠΤΗ 25 ΦΛΕΒΑΡΗ '99 - 4:30 μ.μ.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΩΝ

Λίγη ώρα μετά από μια ανάλογη σύγκρουση στην πλατεία Συντάγματος, στην πορεία της 15/1/99, ξυλοκοπούνται και συλλαμβάνονται κατηγορούμενοι για επίθεση σε μπάτσους, ο 17χρονος αλβανός μαθητής Αρμπάν Περλάλα και ο αναρχικός Βασίλης Ευαγγελίδης, οι οποίοι και προφυλακίζονται. Ο σύντροφός μας Β. Ευαγγελίδης αρνείται τις κατηγορίες που του αποδίδονται και ξεκινά την επόμενη της σύλληψής απεργία πείνας διεκδικώντας την ελευθερία του.

Στην επόμενη πορεία στις 21/1 συλλαμβάνονται περίπου σαράντα διαδηλωτές, ανάμεσά τους και πολλοί αναρχικοί. Δεκατέσσερις από αυτούς οδηγούνται στον εισαγγελέα με πολλές κατηγορίες. Η δίκη τους αναβάλλεται για τις 11 Μάη.

Οι κινητοποιήσεις και η συμμετοχή του κόσμου σταδιακά μειώνονται, ενώ το συντονιστικό της ΚΝΕ αποφεύγει τις μαζικές πορείες και προσπαθεί με συναυλίες και ελεγχόμενα τοπικά μπλόκα να εκτονώσει την κατάσταση, γεγονός που εξυπηρετεί τον υπουργό Παιδείας και την κυβέρνηση γενικότερα.

Αποτέλεσμα του υποτονικού κλίματος και της απουσίας ενός συλλογικού πνεύματος για την αντιμετώπιση της καταστολής είναι η έλλειψη ευρύτερων κινήσεων αλληλεγγύης στους συλληφθέντες. Μια απ' τις λιγοστές κινήσεις αλληλεγγύης είναι η πορεία που διοργανώνεται στις 29/1 από την «Πρωτοβουλία Μαθητών Κατειλημμένων Σχολείων», από «Μαθητές και μαθήτριες του 46ου Λυκείου» και από «Άτομα για την Κοινωνική Αλληλεγγύη», στην οποία συμμετέχουν διακόσια περίπου άτομα, ανάμεσά τους και πολλοί αναρχικοί. Η πορεία ξεκινά από το 46ο Λύκειο προς το κτίριο της Γενικής Ασφάλειας στη Λ. Αλεξάνδρας. Το πανό γράφει «Αλληλεγγύη στους συλληφθέντες, Λευτεριά στον Βασίλη Ευαγγελίδη και Αρμπάν Περλάλα». Ο κόσμος κρατάει αναμμένους πυρσούς, μοιράζει προκηρύξεις και φωνάζει συνθήματα για την εξέγερση, την αλληλεγγύη, τους φυλακισμένους συντρόφους, την ελευθερία. Πρόκειται για μια δυναμική πορεία που διακόπτεται από τους μπάτσους λίγο πριν την Ασφάλεια. Το ίδιο δυναμικά επιστρέφει στο σχολείο όπου και διαλύεται.

Στην τελευταία πορεία στο κέντρο της Αθήνας η συμμετοχή του κόσμου είναι μικρότερη από τις προηγούμενες. Ένα τμήμα της πορείας, κρατώντας το πανό για τους συλληφθέντες, παίρνει την πρωτοβουλία και στρίβει στην οδό Μητροπόλεως. Μπροστά, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις έχουν αποκλείσει το δρόμο που οδηγεί στο υπουργείο και που η προσέγγισή του είναι φανερά αδύνατη. Παρά την ασφυκτική παρουσία των φρουρών της κρατικής νομιμότητας και την κινδυνολογία που σπέρνουν σε όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων τα κόμματα και οι οργανώσεις ότι η όποια απόπειρα του κόσμου να κατευθυνθεί προς το υπουργείο θα προκαλέσει την άμεση επίθεση των μπάτσων, η πρωτοβουλία λίγων αλλά αποφασισμένων που αναγνωρίζουν την πολιτική σημασία της κίνησης αυτής, βάζει το δίλημμα στον κόσμο της υπόλοιπης πορείας: ή θα συρθεί πίσω από τα κομματόσκυλα, ή θα τολμήσει να υπερβεί τις όποιες αναστολές του και θα κάνει πράξη αυτό που επιθυμεί.

Το μεγαλύτερο μέρος της πορείας προσπερνά αφήνοντας πίσω τους υπόλοιπους, που στέκονται μπροστά στους πάνοπλους μπάτσους φωνάζοντας συνθήματα για την αντίσταση και την αλληλεγγύη. Όσο περνά η ώρα και ενώ η υπόλοιπη πορεία έχει ήδη διαλυθεί στα Προπύλαια, καταφθάνουν και άλλες αστυνομικές δυνάμεις που αρχίζουν να πλησιάζουν το συγκεντρωμένο κόσμο από όλες τις κατευθύνσεις. Ξεκινά πορεία περικυκλωμένη από ΜΑΤ που με δυσκολία συγκρατούνται από τους ανώτερούς τους για να μην επιτεθούν. Η πορεία φτάνει στα Προπύλαια όπου και διαλύεται.

Ύστερα από 31 ημέρες απεργίας πείνας, γίνεται δεκτή η αίτηση αποφυλάκισης του Β. Ευαγγελίδη και αφήνεται προσωρινά ελεύθερος με περιοριστικούς όρους. Λίγες μέρες νωρίτερα έχει αφεθεί και ο Α. Περλάλα επίσης με περιοριστικούς όρους.

Το κίνημα των χιλιάδων ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση αποτέλεσε ένα σημείο συνάντησης και σύνδεσης διαφορετικών υποκειμένων που σε πολλές περιπτώσεις δεν ταυτίζονταν ή εντάσσονταν στην «εκπαιδευτική κοινότητα». Χιλιάδες ανυπότακτοι νεολαίοι που αγανακτούν βιώνοντας καθημερινά την καταπίεση, τον περιορισμό και την αστυνομοκρατία στα σχολεία και στους δρόμους της πόλης, άνεργοι και εργαζόμενοι που εξεγείρονται ενάντια στην οικονομική εξαθλίωση, την εκμετάλλευση, την περιθωριοποίηση και τον αποκλεισμό, χιλιάδες αντιστεκόμενοι στους κρατικούς σχεδιασμούς, ανάμεσα τους και πολλοί αναρχικοί, που οραματίζονται την ανατροπή αυτού του γερασμένου κόσμου, συσπείρωσαν τις δυνάμεις τους και με τη φαντασία και τη δυναμική τους εμπλούτισαν έναν αγώνα που τάραξε για τρεις ολόκληρους μήνες τη γαλήνη των κοιμισμένων και υποταγμένων αυτής της κοινωνίας και που πήρε διαστάσεις πραγματικής απειλής για τα εκσυγχρονιστικά σχέδια τους κράτους και των αφεντικών.

Από αυτή την κοινωνική έκρηξη δεν θα μπορούσαν να λείψουν οι αναρχικοί.

Η διάθεση και η συνειδητή επιλογή τους να συναντηθούν και να επικοινωνήσουν με όσους εξεγείρονται, τους ώθησε να παρευρεθούν στα γεγονότα του χειμώνα και να σταθούν αλληλέγγυοι στη μαθητική-νεολαιίστικη εξέγερση, συμμετέχοντας στις κινητοποιήσεις με δυναμικές και ριζοσπαστικές παρεμβάσεις. Με μια συνέπεια και συνέχεια δράσης, πολλές φορές στο παρελθόν έχουν παρέμβει στο κοινωνικό πεδίο, δρώντας αλληλέγγυοι με τα εξεγερμένα κοινωνικά στρώματα, μεταδίδοντας το μήνυμα της εξέγερσης και διατηρώντας ζωντανά τα ζητήματα της αλληλεγγύης -τόσο μεταξύ των αντιστεκόμενων όσο και με τους αιχμάλωτους του κοινωνικού πολέμου-, της συνεχούς αντίστασης στα σχέδια επιβολής των κυρίαρχων και της αυτοοργάνωσης στο εσωτερικό των αγώνων που ξεσπούν.

Η ενεργή συμμετοχή στον κοινωνικό πόλεμο δεν μπορεί να μην έχει απώλειες. Το σημείο όμως αυτό της καταστολής- των συλλήψεων και των προφυλακίσεων- είναι ένα γεγονός που δεν μας πτοεί, αλλά αντίθετα κάνει πιο συνειδητή την επιλογή της αντίστασης.

Η αλληλεγγύη με τους συλληφθέντες συντρόφους είναι αναπόσπαστο μέρος του αγώνα και ταυτόχρονα πρέπει να ιδωθεί σαν ευκαιρία να εντείνουμε τη δράση μας.

Κάποιοι που ίσως για πρώτη φορά βίωσαν τη σκληρή αντιπαράθεση με τους θεσμούς του κράτους, που στάθηκαν ο ένας πλάι στον άλλον και ξεπέρασαν τα όρια που τους έχουν επιβληθεί, συνειδητοποίησαν την αναγκαιότητα της αντίστασης μέσα από νέες γι' αυτούς εμπειρίες. Όπως η ιστορία έχει αποδείξει, το ένστικτο του ανθρώπου για την ελευθερία δεν σβήνει ποτέ. Κάθε αγώνας είναι ένα ακόμα βήμα προς την κοινωνική απελευθέρωση, μια πολύτιμη εμπειρία που μας προετοιμάζει για νέες μάχες, για τις μελλοντικές κοινωνικές εκρήξεις.

Μια συντρόφισσα

ΙΤΑΛΙΑ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ROS/MARINI 1995-1999

Στις 20 Οκτώβρη 1997 άρχισε η δίκη για πάνω από πενήντα διωκόμενους Ιταλούς αναρχικούς, μετά την ολοκλήρωση της προκαταρκτικής διαδικασίας από το δικαστήριο της Ρώμης, τον Ιούλη του '97, κατά την οποία απαλλάχτηκαν δέκα άτομα. Οι κατηγορίες που τους αποδίδονται από τον δικαστή Marini είναι: «σύσταση και συμμετοχή σε ένοπλη συμμορία», «σύσταση ανατρεπτικής ομάδας με σκοπό την τρομοκρατία και την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος» και «αποδοχή προϊόντων εγκλήματος».

Η επονομαζόμενη επιχείρηση «PONTELUNGO» ξεκίνησε με τις έρευνες ειδικών μονάδων των καραμπινιέρων (ROS) σε δεκάδες σπίτια αναρχικών σε όλη την Ιταλία στις 16/11/95 και στις 17/9/96. Οι έρευνες δεν οδήγησαν πουθενά, όμως τη δεύτερη φορά συνοδεύονταν από την επίσημη ειδοποίηση σε εξηνταοχτώ άτομα ότι βρίσκονται υπό έρευνα με βάση τις παραπάνω κατηγορίες, για αδικήματα που ξεκινούν από το 1985 και που αποδόθηκαν από τους δικαστές σε μια πρωτάκουστη οργάνωση-φάντασμα με την επονομασία ORAI (εξεγερτική αναρχική επαναστατική οργάνωση) και με υποτιθέμενο αρχηγό τον Αλφρέντο Μπονάνο. Επίσης, εκδόθηκαν 29 εντάλματα σύλληψης και έγιναν 13 συλλήψεις. Από τους εξηνταοχτώ, ορισμένοι βρίσκονταν ήδη στη φυλακή για άλλα αδικήματα. Τις επόμενες μέρες συνεχίστηκαν οι συλλήψεις και οι προφυλακίσεις, ενώ για ορισμένους η ποινή μετατράπηκε (ύστερα από απεργία πείνας) σε κατ' οίκον περιορισμό και υποχρεωτική παρουσία σε αστυνομικό τμήμα.

Εκτός από τις αντιφάσεις και τα κενά του κατηγορητηρίου, η ίδια η διαδικασία των συλλήψεων και προφυλακίσεων που ακολούθησε παρέβαινε ακόμα και τις νομικές διατάξεις, με αποτέλεσμα, ύστερα από προσφυγές των κατηγορουμένων, να αρχίσουν να αίρονται από τον Νοέμβρη του '97 οι προφυλακίσεις όλων όσων δεν εξέτιαν ποινές για άλλα αδικήματα. Αντιθέτως, οι κατηγορίες παραμένουν, βασισμένες στις αρχικές καταθέσεις μιας ψευτομετανιωμένης. Στα κατάστιχα του Marini έχουν καταγραφεί για να εξετασθούν 110 μάρτυρες κατηγορίας: δημόσιοι αστυνομικοί λειτουργοί, καραμπινιέροι, ROS, DIGOS (Ιταλοί ασφαλίτες) καθώς και μερικοί καταδότες. Η δίκη γίνεται στην αίθουσα Μπούνκερ του Φόρο Ιτάλικο της Ρώμης και είναι ανοιχτή στο κοινό, που την παρακολουθεί όμως από απόσταση ασφαλείας, μέσα από βιντεο-οθόνες. Οι φυλακισμένοι κατηγορούμενοι κάθονται μέσα σε κλουβιά. Μια δίκη που υπολογίζεται να κρατήσει πολύ...

Η Ιταλία είναι μια χώρα όπου η καπιταλιστική αναδιάρθρωση συνεχίζεται, με την εξάπλωση της ανεργίας και της εξαθλίωσης, με τις απελάσεις και δολοφονίες των μεταναστών που δεν χωρούν στην παραγωγική εκμετάλλευση, νόμιμη ή παράνομη. Με τα εκσυγχρονιστικά προγράμματα της νυν αριστερής κυβέρνησης, οι κοινωνίες του νότου και του βορρά αναδιαμορφώνονται με τον περιορισμό και την καταστολή των εξωθεσμικών μορφών διαβίωσης, ώστε να προσαρμοστούν οι συνθήκες ζωής στα νέα δεδομένα του ιταλικού κράτους και της ευρωπαϊκής υπερδύναμης.

Η αστυνομοκρατία, με τη μορφή της συνεχούς αύξησης αστυνομικών μονάδων και της εμφάνισης καινούριων, τους διαρκείς πειραματισμούς και τις εφαρμογές ελέγχου σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους, και με βάση τις νέες τεχνολογικές δυνατότητες, αποτελεί απαραίτητο εργαλείο του συστήματος για την εγκαθίδρυση των σχεδίων του.

Στα πλαίσια των σύγχρονων κατασταλτικών προγραμμάτων της, η δικαστική εξουσία κατασκεύασε μια σύνθεση από παλιά και νέα κατηγορητήρια, από υποθέσεις ανεξιχνίαστες και άλλες που υποτίθεται ότι εξιχνιάστηκαν κατόπιν συνεργασίας αξιωματούχων καραμπινιέρων και απίθανων μαρτύρων που παίζουν το ρόλο του καταδότη, με σκοπό τη δίωξη και εξουδετέρωση ενός από τα πιο τολμηρά κοινωνικά τμήματα που αντιστέκονται, επιτίθονται και ανοίγουν πληγές στα συστήματα ασφαλείας του κράτους: τους αναρχικούς. Τους αποδίδει μια σειρά εγκλημάτων πάσης φύσεως (απαγωγές, ληστείες, δολιοφθορές κ.λπ.) οδηγώντας τους σε εξουθενωτικές διαδικασίες και μακροχρόνιες δίκες, με βάση την κατηγορία της «ανατρεπτικής συμμορίας» και το θεώρημα της διάρθρωσής της «σε δύο επίπεδα»: το ένα επίπεδο υποτίθεται φανερό και το άλλο μυστικό. Το πρώτο περιλαμβάνει «ημινόμιμες» δραστηριότητες (καταλήψεις, εκδόσεις, έντυπα, ραδιοφωνικούς σταθμούς κλπ.) και το δεύτερο «παράνομες». Μ' αυτή την έννοια το πρώτο αποτελεί τη βιτρίνα και τον προθάλαμο του δεύτερου.

Κατά τη διάρκεια της δίκης στις 11 Ιανουαρίου '99, έγιναν έκδηλες οι νέες εξελίξεις του ερευνητικού σχεδίου των δημόσιων κατηγόρων, σύμφωνα με τις οποίες η ενσωμάτωση στην έρευνα πρόσφατων γεγονότων αποδεικνύει ότι η φανταστική «ORAI» είναι ακόμη και τώρα «δραστήρια κι επικίνδυνη». Εκτός αυτού, οι αξιωματούχοι των ROS αναφέρθηκαν σε μια «διάσπαση στο χώρο του αναρχικού εξεγερτικού κινήματος», την οποία προσδιορίζουν χρονικά μετά το ξέσπασμα της κατασταλτικής επίθεσης του κράτους. «Καλό έργο» για νέες επιλογές και ερευνητικές εξελίξεις...

Κατά τη διάρκεια δε της ίδιας συνεδρίασης ο Marini βεβαίωσε πως η εισαγγελία έχει επεκτείνει τις έρευνες και για συντρόφους που έχουν συλληφθεί στην Ισπανία, κατηγορούμενοι για ληστείες στην Κόρντοβα το '96. Πρόκειται για τους Κλαούντιο Λαβάτζα, Τζιοβάνι Μπαρσία, Μικέλε Ποντολίλο και Χόρχε Ροντρίγκεζ. Οι τρεις πρώτοι έχουν κατηγορηθεί από τις ισπανικές αρχές και για επίθεση στο ιταλικό προξενείο της Μάλαγα, στις 4/12/96.

Σήμερα στην Ιταλία εντείνονται οι παρακολουθήσεις, οι εξακριβώσεις, οι συλλήψεις και οι επιθέσεις ενάντια σε κάθε αναρχικό σύντροφο που με τον τρόπο του στέκεται αλληλέγγυος με τους κατηγορούμενους και αγωνίζεται ενάντια στην εγκληματοποίηση του αναρχικού κινήματος από το ιταλικό κράτος.

Οι δολοφονίες του Εντοάρντο Μασάρι στις 28 Μαρτίου 1998 και της Μαρία Ρόσας Σόλεντντ στις 12 Ιουλίου του ίδιου χρόνου, η φυλάκιση του Σιλβάνο Πελισέρο από τις 3 Μαρτίου 1998 (κατηγορούμενοι και οι τρεις μαζί για σαμποτάζ στη σιδηροδρομική γραμμή υψηλής ταχύτητας στη Βαλ Σούζα), η καταδίκη της Πατρίτσια Καντέντου στις 3 Μάρτη '99 από το εφετείο σε ποινή τριών χρόνων και εννέα μηνών, ενώ βρίσκεται ήδη φυλακισμένη από τον Ιούνη του 97, με την κατηγορία ότι υπήρξε η «ταχυδρόμος» της ανάληψης ευθύνης για τη βόμβα στο Παλάτσο Μαρίνο τον Απρίλη του '97, η επιπλέον καταδίκη του Κάρλο Τέσερι σε οχτώ μήνες φυλάκισης για εξύβριση δικαστηρίου, η συνέχιση της κράτησης για τους Αντόνιο Μπουντίνι, Μάρκο Κάμενις, Κάρεχιν Γρηγοριάν και Φραντσέσκο Πόρκου, είναι από τις σημαντικότερες κατασταλτικές μεθοδεύσεις του τελευταίου χρόνου. Η επόμενη δίκη έχει οριστεί για τις 10 Μάη '99.

Η επινόηση του θεωρήματος των «δύο επιπέδων», οι καταθέσεις περί «διάσπασης του αναρχικού εξεγερσιακού κινήματος», οι συλλήψεις και οι δολοφονίες των αναρχικών συντρόφων είναι σαφές ότι αποσκοπούν στην απομόνωση των εξεγερμένων συνειδήσεων, στην εγκληματοποίηση κάθε μορφής κοινωνικής αντίστασης, στον εξευτελισμό και εκφοβισμό όσων στέκονται αλληλέγγυοι απέναντι στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις και τους κρατικούς σχεδιασμούς.

Κάθε χτύπημα στο κράτος και το κεφάλαιο, με οποιαδήποτε μορφή γίνεται αυτό, αποτελεί στάση αξιοπρέπειας και αγώνα. Η αλληλεγγύη σε κάθε διωκόμενο αγωνιστή δεν μπορεί παρά να πηγάζει από την αντίσταση ενάντια στις υπάρχουσες κοινωνικές συνθήκες καταπίεσης και υποδούλωσης που ο καθένας μας υφίσταται.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΠΟΙΟΝ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ

stella nera

ΣΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΗΣΤΙΡΙΩΝ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΕΠΙΣΗΜΑ
ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

Μεταξύ 27 και 28 μαρτίου 1998, στις φυλακες "βαλλέτε" του τορίνο στην ιταλία, ο αναρχικός Εντουάρτο "Μπαλένο" Μασσάρι, 34 ετών, βρέθηκε νεκρός κάτω απο ύποπτες συνθήκες.
Μετά απο λίγες βδομάδες, η συγκρατουμενη συντρόφισά του Μαρία-Ρόσσας Σολεντάντ, αφού προφυλακίστηκε κάνοντας απεργία πείνας, δολοφονήθηκε στο σπίτι της.

ΔΕ ΘΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΓΟΝΑΤΙΣΟΥΝ
Η ΘΕΛΗΣΗ ΜΑΣ ΝΑ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ, ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.
ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΕΝΤΟΥΑΡΤΟ ΜΑΣΣΑΡΙ
ΜΑΡΙΑ ΡΟΣΣΑΣ ΣΟΛΕΝΤΑΝΤ

Αφίσα από συντρόφους στην Αθήνα